

MAGYAR NŐK LAPJA

III. EVFOLYAM 14. SZAM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1941 MAJ. 10

FOTO: ANGELO IV. VACI-UTCA 24

ANGELO

VITÉZ NÁRAI NÁRAY ANTALNÉ M. KIR. VEZÉRKARI EZREDES NEJE

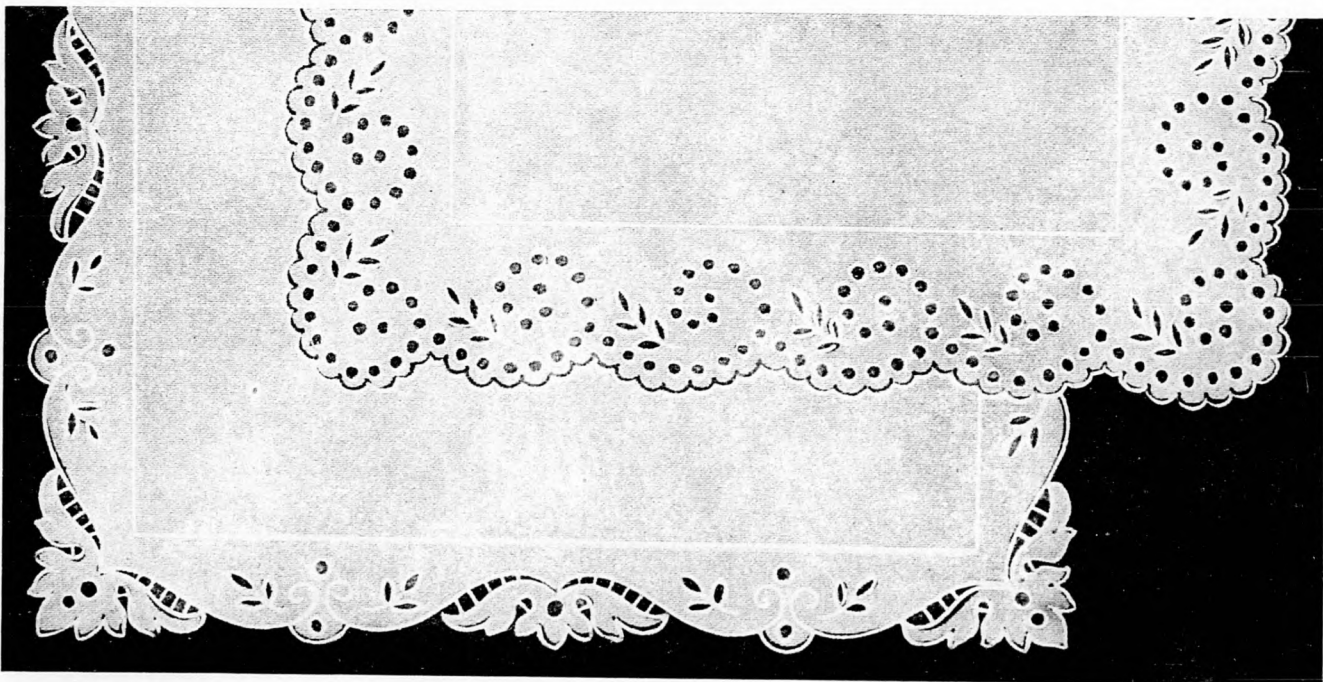
Kétszínű anyagból készült ruha.

Gobelín kép. Kordovára előfeszítve 20×27 cm méretben P 3.50. Kidolgozásához mulliné motringja 16 fillér. Egy képhez kb. 40 motring szükséges. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában.

Kabászerű ruha világos blúzzal.

Díszes ágyneműminták. Szürtsablóniuk darabonként P 1.20. Kaphatók a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest VI., Teréz-körút 6. sz.

MAGYAR NŐK LAPJA

III. EVFOLYAM 14. SZÁM

BUDAPEST, 1941. MAJ. 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekszámla: 20.334. Előfizetési ár:
Magyarországon egész évre, egy darab értékes aján-
dékkel 24 pengő, félévre 12 pengő, negyedévre 6 pengő.
Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

és Olaszországban egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő,
negyedévre 7.50 pengő. Szlovákiában: egész évre 180 Ks.,
félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre
900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és
Amerikában: 1 évre 40 P., félévre 20 P. Egyes szám 80 fill.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FŐKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, MÁTYÁS-TÉR 13 ÉS DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19

Ének a magyar ruháról

Irta Dr. Popoff Mihály

gör. kel. magyar nagyprépost, érseki helynök és adminisztrátor, a debreceni Tisza István Egyetem lektóra

Allítom, hogy nem mindennapi dolog egy lélek átfurmálódása. Egész bátran újjá-születésnek is nevezhetjük.

Függetlenül az évek számától, az újjá-születő ember — akár a csecsemői korból kilépő gyermek — napról-napra új tapasztalatra tesz szert, új fogalmakat tanul, új élményekben lesz része, új meglátásai támadnak.

Egy régi világ — amely mindörökké elsüllyedt — mindent másképp mutatott meg. Más volt a szín, a hang, a lélek, az ember, más maga a nemzet. Mások a szokások, az életfelfogás más, az érdekek másirányúak s nem utolsósorban a külső, a ruházkodás, a népviselet.

Nekem, hajdani orosz léleknek, aki szép Magyarországra csöppent, ugyanaz volt a feladatom, mint minden újszülött csecsemőnek: lassanként megtanulni a fogalmakat magyarul, érteni és érezni a dolgokat, figyelni, látni, keresni a lényeket, a magyar szellemet, a magyar színt, beleolvadni a magyar életbe, átvenni mindent, ami magyar, egyszóval újjászülni.

Nem könnyű, de érdekes feladat. A régi ember nem halt meg, csak átváltozásban volt, állandóan figyelte az újjászülető ént. A régi orosz gyakran csóválta a fejét bennem, ha valami botlást vett észre, ám volt eset, amikor helyeselt, tapsolt: bravó, ez jó fogás!

Évek munkájába került, mire tudatosabb lett bennem egy és más a magyar életről és az én magyarságomról. A gyermek ezt minden megrázkódtatás nélkül veszi át, olyan lesz, mint a környezete. Nincsenek zökkenők, gátások, mint nálam, mindent magától értetődőnek veszi, mert beleszületett. De hol van az a világ, amelybe én beleszülettem, hol van az már!... Új csillogásra kerültem, amely mindenben más, bármennyire hasonló is, mint a régi. Talán kisebb csillag, de lehet, hogy fényesebb. Mindenesetre drága, akár a finoman csiszolt gyémánt...

Ilymódon jöttek létre bennem a feledések. Egyszer csak észrevettem, hogy magyarul

érzek. Örülök a magyar ember örömeinek és fáj a magyar bánat. Később — különös tünet! — magyarul gondolkoztam. Ez a legnehezebb, mert bármily sok nyelvet beszélt az ember, gondolkodni mindig az anyanyelvén szokott. Mikor erre rájöttem, azt sem tudtam hová legyek örömömben. S jöttek sorra a szenzációk, melyek mellett addig szólanul mentem el, a magyar vidék megismerése, a magyar föld megbecsülése, a magyar művészet, építészlet, szobrászat, zene megértése és élvezése.

Aztán egyszer csak észreveszem, hogy milyen érdekes ruhában járnak a magyarok! Nem beszélek most a mindennapi városi öltözékről, amely többé-kevésbé nemzetközi, a divatról sem, amely állhatatlan s férfiember számára szinte megemészthetetlen, hanem nemrégén láttam egy hölgyet valami csodálatosan szép öltözékben — s itt a szenzáció! — amelyről rögtön tudtam, hogy ez a magyar ruha! Éreztem, hogy hevesebben lüktet a vérem és utánafordultam a tovalibbenő tavaszi csodának, mint ahogy minden igaz magyar férfi utánafordult volna örömeiben, hogy ilyet láthat. Ettől a perctől kezdve éreztem, hogy ismét gazdagabb vagyok valamivel és most már tudatosan kerestem, vgytám arra, hol láthatnék magyar ruhát.

A magyar hölgyek dicséretére mondhatom, hogy később is láttam és nagy örömöm telt a szemléletében. Szépek ezek a ruhák, amelletl igen célszerűek! Okosak a magyar hölgyek, hogy „divat”-ba hozták, fogadni mernék, hogy ezért a divatért még senki sem bosszankodott, hogy — természetesen — sokba kerül...

A legszebb magyar ruha mégis az volt, amit egy oroszos nevű magyar hölgyön, Surenykán láttam. Bocssássák meg nekem, ha származásom emlékeivel ilyen kistávoli rokonságra hoztam a magyar ruhát, nevezük ezt véletlennek, én azonban az orosz-magyar testvériség születendő himnuszából hallok ki belőle egy-két ütemet.

Égszínkék magyar ruhát viselt egy ünnepélyes alkalommal Surenyka és elmondhatom, hogy magyar életem folyamán meg-

ragadóbb, szívdobogatóbb látványban még nem igen volt részem.

Mily tündérien összeillett a kettő: a fejedelmi termetű hölgy és a méltóságosan szép égszínkék magyar ruha! A kecses szabású pruszlik, a gyönyörű rokolya és Surenykának hajnalszép szőke haja, mélykék szeme és különös ellentétkép, szénfekete szemöldöke, valamint szoborszép termete a legvarázslatosabb, a legelbájolóbb összhangot képezte, ami a szemlélőből csak az őszinte elragadtatás érzését vált-hatja ki!

Surenyka maga elfogulatlan természetességgel viselte ezt az ékességet, hiszen ő valóban beleszületett. Így voltak ők teljes egész kettén: a ragyogóan szép magyar nő és a ragyogóan szép magyar ruha!...

De én csak most eszméltem arra, micsoda hatalmas érzés magyarnak lenni! S mily fel-emelő, hogy ezt a magyarságot a külső megjelenéssel is mennyire hatásosan lehet érzékelteni, demonstrálni!

Mikor ezt megértettem, úgy éreztem, hogy most egy kicsit magam is magyarabb lettem újra. A régi orosz életem mind távolabb és távolabb kerül és ha az emlékezet óriási birodalmában bőséges hely van is számára, jelen életem, magyar életem kézzelfoghatóbb valósággá lett és a kép, amely a magyar élet lényegéről bennem kialakulóban van, egy csodálatos és felejthetetlen színfolttal dúsabb, gazdagabb.

Üzenem Surenykának és minden magyar hölgynek: viseljék ezt a hódító magyar ruhát minél gyakrabban, minél többen. Legyen ez az öltözék „divat”, de olyan divat, amely nem függ a párisi szabók hangulatától! Olyan divat, amelyet minden magyar ember megért és természetesnek tart és nem lesz neki „kínai nyelv”, mint a sok lehetetlen külföldi kreáció, melytől nem egyszer borzadva fordulunk el!

Üzenem és hirdetem, hogy ez a divat, amelletl, hogy okos divat, sokkal hatásosabb és ékesebben szóló propaganda a magyar igazság mellett, mint sok kárba-vesztett szónoklat, mely a világpolitikát irányítani akaró, valódi és képzelt nagyságok ajkáról szerte a világban elhangzott.

VÁMVIZSGÁLAT

A vonat közeledett a határhoz. Az utasok kissé idegesebbek lettek, még azok is, akiknek erre semmi okuk sem volt. — Háttha ma éppen valami rosszkedvű vám-tisztviselő van szolgálatban és felforgatja a szépen rendberakott ruhákat...

Az egyik fülkében két utas volt. Egy ötvenes, jömegjelenésű úr, őszülő halántékkal, kifogástalan úti ruhában, lerítt róla a diplomata. A másik szép fiatal asszony volt, szabályszerű csinos utitárs.

— Nemsokára otthon leszünk — szólalt meg halkán az asszony. — És akkor vége a nyárnak, ennek a szép nyárnak.

— Miért lenne vége? — szólta a férfi. — El akarja felejtetni ezeket a szép napokat? El tudja felejtetni?

— En nem. De tudom, hogy otthon a munka várja magát, annyit olvastam a külpolitikai eseményekről, hogy tudom: azok elrabolják magatól tőlem. Ott a tengerparton, az más volt, ott csak az enyém volt, ott egyformák voltunk. Itthon? Az más. Itt legfeljebb egy egyszerű, talán még rövid ideig tartó... mondjuk barátság, aztán vége. Hiába, ez a nyár...

— Ezek a csomagok — folytatta kis szünet után, mikor a férfi nem igyekezett a csendet megtörni — idegesítenek, háttha beleturkál valaki...

— Nem hiszem. Hiszen maga, ahogy mondta, szakmabeli, az ura is vámtiszt volt, bizonyosan lesz ismerőse köztük. Az asszony kissé elkomorodott. Az utóbbi hetek gondatlan élete után egészen elfelejtette előző életét, rövid házasságát, egy kis határállomáson, eldugott faluban változatlan unalomban telő napjait, válását, volt férjét, mindent s valósággal bánította, hogy ez az ember, aki idáig magával egyenrangúnak tartotta, vagy legalább is úgy bánt vele, most élesen elébe állítja a tükröt, amelyben meg kellene látnia magát, a vámtisztviselő elvált feleségét, s mellette őt, a külföld előtt is jönevű diplomatát.

— Tudja mit? — mondta hirtelen. — Maga diplomáciai útlevéllel utazik, mondja, hogy ez a nagyobbik bőrönd is a magáé. Tudja, ebben vannak azok a selymek... azok, emlékszik... Ugye, megteszi?

— Hogyne, nagyon szívesen — mondta a férfi, de hangjából hiányzott a meggyőződés, gépiesen mondta, mert nem szeretete, nem volt szokva az ilyen szabálytalansághoz.

A vonat lassított és megállt a határállomáson. Mindenki örömmel nézte a magyar zászlót, mindenki legalább úgy örült a hazatérésnek, mint néhány hét előtt az elutazásnak.

— Ülvevizsgálat — nyitotta be az ajtót egy rendőrfogalmazó. Megnézte a férfi útlevelét és udvariasan tisztelgett. Az asszony útlevelébe is vetett egy pillantást.

— Köszönöm. — És már ment is tovább. A folyosón már hallatszott a másik jelző, a nehezebbik:

— Vámvizsgálat. A fülke ajtaja újból megnyílt, az asszony nézett oda előbb, aztán lehunyta szemét, hátradől az ülésen és a púder alatt is lehetett látni, hogy elsápad.

A férfi átadta útlevelét és a nyílt rendeletet a vámtisztviselőnek, újból udvarias tisztelgés, „köszönöm alássan, rendben van” és az asszonyhoz fordult: — Szabad kérem az útlevelét.

Az asszony remegő kézzel húzta el táskája zárját, átadta az útlevelet. Örökkévalóságnak tetszett, míg a vámtiszt azt fellapozta, hosszan, nyugodtan nézte az útlevelében lévő fényképet, átolvasta a személyleírást és mintha elmosolyodott volna egy kissé — talán az életkor rovattal... Tovább lapozott, megnézte a kilépőállomás bélyegzőjét, a tartózkodási helyet, végre összecsukta és visszaadta.

— Valami elvámolni való? — kérdezte. — Nincs, semmi sincs, csupa utiholmi... — Szabad lesz, kérem, azt a bőröndöt levenni, különben majd leveszem én, megnézzük, mi van benne.

Az asszony utitársára nézett, aki megszólalt:

— Az a bőrönd is az enyém... — Bocsánat, méltóságos uram — szólta a tisztviselő, — azt a bőröndöt gondolom, az pedig önnagyságáé. Két évvel ezelőtt ugyanis én vettem neki karácsonyi ajándékul. Akkor a feleségem volt.

A diplomata felkelt és szó nélkül kiment a folyosóra. Idegesen gyújtott rá egy ciga-

Más énekl nekem

Állj meg! Ne szaladj,
úgyis álmodunk.
Mégfoghatom virágzsin nyakad.
Mert álomban, úgy-e, mindent
szabad?

Állj meg! Ne szaladj,
árok közelit.
S álomban az ember nagyot esik.

Állj meg! Ne szaladj,
ülj a fübe le,
dicsérd meg, hogy kibúit a feje,
s zöld selyem köténye símogat!
Csiklandva, puhán,
akár a hajad. Károlyi Amy

rettára. — Kelltet ez nekem, ilyen helyzetbe kerülni?... — gondolta magában. Benn a fülkében lekerült a bőrönd a hálóból.

— Kérem a kulcsot. Hosszas, lázas keresgélés következett. — Ez az kérem, ez! Nem, az a másik, azzal a kis kék szalaggal. Ugy-e, milyen jó, hogy akkor ráköltöttem. Persze, ennyi kulcs között kell az ilyen jel.

A bőrönd fedele felnyílt. Női ruhák illata szállt belőle, parfüm és kölnivíz keveréke. Szép sorjában fekiüdtek benne a lágy imprimék, selyem és batiszt, strandruha, estélyi köpeny. A vámtiszt rátette kezét a ruhákra, mintha egy pillanatra lehunyta volna a szemét, végigsimogatta a legfelső ruhát.

— Most, most — gondolta az asszony — megtalálja a juttymeket. Biztosan jól megbüntel. Igen, itt az alkalom, talán el is szedi az egészet...

A férfi csak állt, keze még mindig a legfelső ruhán pihent, aztán hirtelen mozdulattal lecsukta a bőrönd tetejét, megfordította benne a kulcsot és feltette a hálóba.

— Köszönöm, minden rendben. A folyosón a diplomata már a második cigarettát rágtá, mikor a vámtiszt elment mellette és udvariasan rátszelgett:

— Alázatos tiszteletem!
Es már a következő fülkében hallatszott a vészjósló szózat:
— Vámvizsgálat.

Pogány József dr.

Beszerezhető a Magyar Uriasszonyok Lapja Kézimunka-boltjában, Budapest, Teréz-körút 6. Telefon: 228-609

Magyarintás terítőcskék. A téglalakú, 30x60 cm méreiben, fehér pamutvászonra előrajzolva P 2.—. Az ovál, 40x50 cm méreiben P 1.50. Szúrtsablonja P 1.— és 80 fillér. Hímzéséhez színes gyöngyfonál, 1 kis motring 38 fillér.

BIBÓ LAJOS

István komázni jár

I.

Szítált az eső, az őszi pusztá ázottan hallgatott.

Az asszony, Őrzsé, egyedül volt a tanában, István, az ura odaát időzött a szomszédában, Kótiéknál.

Négy óra felé járt. Őrzsé indult, hogy adjon a malacoknak. Azok már ríttak, Őrzsé tehát sietett. Az ólhoz érve, letette a dézsát a földre és ki akarta nyitni az ajtót. Ebben a pillanatban a lába gyökeret vert. Az egyik malac, éppen a legszebb, a nagy dulakodásban kilökte valahogy az ól legalsó deszkáját és a feje beszorult a nyílásba. Őrzsé hangos sikoltással kapott a malachoz, hogy kiszabadítsa. A deszkát próbálta legelőször is meglazítani, de hogy azzal nem bírt, vissza akarta tolni a malac fejét. A kis koca hörgött, orrán szivárgott a vér, látszott, hogy az utolsókat rugja. Őrzsé most megint a deszkával próbálkozott, két kézzel húzta maga felé s fogyni kezdő ereje kétségbeesett erőfeszítésével ráncigálta. Hasztalan, a deszka nem engedett. A malac két első lába rándult még néhányat, aztán az állat taitékat túrt s a következő pillanatban kinyúlt.

Az asszony nekidült az ól ajtajának és úgy maradt ülve. Nem tudott sírni, csak nézte a malacot. A váratlan és irtózatoss csapás a szíve alatt reszkett és húzta egész testét lefelé. Pillanatilag maradt csak azonban így, akkor hirtelen felugrott és szaladni kezdett. Át Kótiékhoz. A dülön vette csak észre, hogy ereje mennyre elhagyta. Minden kukoricaszárban megbotlott.

Két perc múlva Kótiéknál volt. Az ajtóban állott meg, szemben Istvánnal, aki a boros kancsót fogta és éppen önteni akart Kótinak. Ez ember, ahogy megpillantotta az asszonyt, rámeredt, aztán lassú mozdulattal leeresztette a karját. — Jai,istenöml!... — szakadt föl belőle egyszerre a sírás és nekiesett az ajtófélfának.

István föl akart állni, de nem tudott. Őrzsé arcáról látta, hogy valami nagy szerencsétlenség érhetne s mert erre most nem volt elkészülve, hirtelen düh lobbant el benne.

— Na! Hát mi a! Mi ütött beléd? — állt föl és szétvetette a lábait.

Az asszony elsimította a homlokát.

— A malac — nyögte.

István hozzálépett és fölütötte az állát: — A malac?...

Ennyit mondott csak s már futott.

A kúthoz érve, zsebre nyomta a pipát s gyorsabba fogta a kocogást. Az asszony mögötte zihált. Pár perc múlva otthon voltak, az ól előtt. István azonban látta, hogy a malacban már nem tud segíteni. Berugta a meglazult deszkát. A malac lepuffant a sárba. Mind a két szeme nyitva volt, nézett föl velük Istvánra.

II.

Kint lassan egészen besötétedett. István meg Őrzsé bent ültek a szobában. Hallgattak. Őrzsé később betakarta az alvó gyereket, aztán visszaült a padkára. Meg kellett volna már a lámpát is gyújtani, de egylegre hagyta, félt, hogy a viláosság megzavarja gondolataikat.

A történetek után ugyanis bizonyos volt, hogy a malac megdöglött, élő ember föl nem támaszthatja. Még István sem, holt ő éppen tegnap mondta neki, mielőtt átment Kótiékhoz, hogy a deszka mozog, nem ártana, ha kívülről egy szeggel odaerősítené. No, dehát ez most már hiábavaló okoskodás, ezzel nem sokra megy, jobb hát, ha nem is szól. A boj megtörtént, aztán haragos az ember éppen elégségesen amúgy is.

Más irányba terelte tehát gondolatait és képzeletében visszatapogatott megint a malachoz. A koca márciusi fiadzás volt. Ő úgy számított, hogy másodmagával befogja s később, ahogy a malac nőtt, már látta is maga előtt, hogy nehezedik el napról-napra. Decemberre száz, száz-husz kilóságnak gondolta és szépen elrendezte magában a dolgokat. A másikat eladja, ez megmarad tisztán. Vehet a gyerekek újjévre lábbelit, magának pedig egy rózsás fejkendőt.

Idáig érvén gondolataiban, fölnezett. István az asztalnál ült, két könyökére támaszkodva szítta a pipát és pislogott bele a sötétségbe. Ő már messzebb járt, mint az asszony, számot vetett a csapással és szép csöndesen az elkövetkezendők útját egyengette. Szíve békeségre csitult és ez a megengesztelődés a Kőpösi boldija előtt költött ki. Igaz ugyan, hogy a malac még nem volt könyvének mondható, zsír azonban már bizonyosan van rajta annyi, hogy szappant akárki főzhet belőle. Ha pedig már erről van szó, s ha valaki érti a módját, Kőpösi bizonyosan, meg aztán ismerős is, akire aggodalom nélkül rábízhatja a dolgot. Aztán, ha kár is érte, valámire még mindig számíthat, mert a szappannak most nagyon jó ára van. Harminc-nyegen pengő így könnyesen kikerülhetne. Akkor aztán szólna Kótinak nagyobacska süldő irányában; amivel aztán még adós maradna, azt megfizetné neki tavasszal.

A pipa elaludt. Masinát kotort elő és meggyújtotta.

— Hát e lönne a legjobb — szóló csöndesen.

Az asszony már rég várta, hogy megszólaljon.

— Micsoda? — kérdezte.

— Ha Kőpösi vállalná.

Őrzsé erre nem gondolt. A váratlan öröm megmelegítette a szívét. Ugy érezte, hogy az, amit ura mondott, az ölébe hullott le. István darabig várt. Szívében most már a süldő lépkedett. Az asszony nem szóló, bizonyos, hogy jól számított, a szappanért legalább negyven pengőt fog kapni. A többi aztán Kótin múlik, hogy adja-e tűrhető áron a süldőt vagy nem.

Órádt, másfelet töltöttek el így, aztán nyugovóra tértek.

István már pitymallalkor talpon volt, befogott, fölterte a malacot a kocsi, aztán beszélő az asszonynak, hogy indul. Hatra bent volt a városban. Kőpösi éppen nyitott, amikor odaért. Óra alatt szót érteittek. Eleinte ugyan Kőpösi húzódozott, kijelentette, hogy nem nagyon bízik a malachoz, mert sovány. Végül azonban mégis csak engedett. Jól van, vállalja, kifőzni a szappant

felébe, még nem számítja a bort sem, amit István közben megivott.

— Hát akkor ebben maradunk — kezelte vele István.

— Ebbe — felelt Kőpösi.

A Badár, a ló, kint várakozott a kocsi-val a bót előtt, lógatta fáról, nagy fejét s kusza farkával álmosan hajkurászta magáról a legyeket. István fölült és leakasztotta a gyeplőszárát.

— Gyí, na! — indított s elshintott az ostorral a ló felett.

Badár oldalát rántotta a rudat s a sáros árkából fölkapaszkodott a kocsiútra.

— Ejnye! — mondta István, — tán még mindig alszol?

Rántott a gyeplőn és marokra fogta az ostart.

Az öröm meg a váratlan siker boldogsága dagadozott benne, hogy így elintézte a sort. A bor is jó volt és fölserkent életőztőne most sietette.

— Sebősebben, te! — biztatta a lovat.

Badár fölragadt és kocogni kezdett. Néhány száz lépés után azonban megint csak megcsöndesedett. Nem benne, hanem az útban volt a hiba, amelyen ragadt a sár s minduntalan mély kátyuknak zökkentek a kerekek.

Hanem István ezt most nem vette figyelembe.

— Mi lelt na? — nézett föl, ahogy a ló lépésre fogta s az ostorral a hasa alá csördített. Badár megint megugrott és zötyögteni kezdte a farát.

István most Kótit látta maga előtt, amint ő elébe áll és mondja neki, hogy egy süldőt akar, aztán a felét fizeti s azonban. Várta, hogy Kóti szóljon, hanem az hallgatott. Pislogott, majd mutatóujjával nyomkodni kezdte a pipába lefelé a paraszat.

— Nézd csak, nézd! — rebbent fel István álmodozásából s végighúzott a ló nyakán, mert az megint lassított s csöndes ballagással csikorogtatta a kocsi. A kocsi zökkent s István egyetlen gondolattal fölidézte az iménti képet.

— Felit futva a szappan ára — mondta Kótinak — a többire mög né lögyön kilygelmednek gondja, észre möglész az is.

A ló mindebből vajmi keveset tudott s nem nagyon sietett.

— Ne te, nee!... — rántott most már István jó nagyot a gyeplőn s mert a ló le akart térni az útról, hogy elkerüljön egy mély és széles gödröt, ostonnyéllal vágott végig a hátán, hogy ügetésre bírja. A ló hegyezni kezdte füleit és nekifeszült az istrágnak.

— Hát így gondoltam, — mondta István Kótinak, folytatva magában az előbbi beszélgetést. Most már ő is elhallgatott, várta, hogy Kóti mit felel. Az azonban nem szóló, csak szítta nagy nyugalommal a pipát. István nyomta ez a nagy csönd és elkezdte számlálni a lélekzetét. Ki-be, ki-be ügylte a szív verését s ekkor Kóti megszólalt. Nem eladó. Ennyit mondott csak s benyúlt a lajbizsebébe a masinatartóért. Istvánnak úgy tűnt fel, hogy elsüllyed alatta a föld s a kemence tódgást áll.

Főriadt. A kép eltűnt. Látta, hogy az országúton van s a ló áll.

— Te!... — ordított hirtelen dühében.

— Hát még té is kunérozol — teljes erővel a szeme közé vágott a lónak. Az ütés rossz helyen találta az állatot s a megkínzott, nyomorult páróban lángra lobbant a félelem meg a harag. Egyetlen ugrással felvágott és vad iramoddal kezdett száguldani az úton. Istvának legelőbb a kalapja maradt el. Arcát szinte elborította a főlhányt habarcs s a rohanó szél szemébe vágta a haját. Emésztő, örvénylő düh lángolt föl benne, a szegény miatt, hogy Kóti csakúgy odavágta neki, hogy nem eladó, rá nem számíthat. Kótit akarta egyetlen ütessel lebunkózni, de mert a hízó csak lelkében jelentett valóságot s föltámadt keserű haragja e pillanatban nem tudta megkülönböztetni a dolgokat, a szürkét verte, amely most már teljesen nekivadulva tájtékozott tovább az elhagyott országúton. **Nem eladó!** — lihegte István. **Nem?...** — s hajrázó diadalmas káromkodással verte az állatot és húzta maga felé a gyeplőt, hogy az utolsó, kegyetlen ütással letérje és megállítsa. Ekkor a ló magasra emelt fejével kirúgott s a következő pillanatban nekifeszült a legvadabb rohanásnak. István fölállt, hogy lefogja, a ló azonban letért az útról és nekivágott a göröngyösnek. A következő percben kocsi, ló, ember, lent voltak a mély árokban. István, amikor magához tért, nem igen emlékezett arra, hogy mi történt. Gyámoltalan, ijedt pillantásokkal tekintgetett körül s lassan tudatára ébredt a szörnyű szerencsétlenségnek. Mellette a kocsi feküdt, romjai alatt, az árokpárti füves oldalán elnyúlva a ló pislogott. Amikor István nyögve föltápáskodott s a ló alá nyúlt, a nyomorult pára még lélegzett. A horpolya sebesen járt s két első lábát előrenyújtotta, mintha fel akart volna állni. István aláfeszítette a törött rudat s úgy próbálta emelni: — **Hé! Rukkl! Na!** — biztatta a lovat. Az csak a fejét emelte, de azt is rögtön visszaejtette. István csak most vette észre, hogy a rúd

vasa egész végig fölhasította a ló szűgyét s az állatnak csaknem minden vére elfolyt.

A talpánál hideg, a fejbúbuján forróság keletkezett s a következő pillanatban olyan nyílalt a szíve, hogy belelántorodott. Tisztián hallotta, hogy az asszony sír a háta mögött s néz rá, hogy mit csinált a lóval s mi lesz most már ezekután velük. Meg akart mozdulni, de nem bírt, láthatatlan erő bénította meg, valami szorította belülről a torkát.

Valahogy mégis megemberelte magát és kimászott az árokból. A ló közben bevégezte.

Az úton kocsi tűnt fel. István bevárt. Nagy Mihály volt, a másik szomszédja. — **Hm!...** — mondta Nagy, ahogy odaért. — **Hát kend mögött járt?** István elment segítségért s amikor visszavért, fölrakodtak a Nagy kocsiára.

Délre ért haza. Amikor az asszony megpillantotta, elhalványodott. De nem szólt, csak nézte az embert, akinek az arcán olyan különös hallgatás ült, mintha reggel óta harminc évet öregedett volna. István a szobába húzódtott be és leült az asztalhoz, a sarokba, a két ablak közé. Láta, hogy később az asszony is beövkodik, azt is látta, hogy szembe vele a kemence van, a falon meg ott lóg az ismerős Kossuth-kép s most már lassan derengeni kezdett benne, hogy valamikor ő is élt. De mindez olyan messze és olyan fájóalmasan álomszerűnek és vigasztalannak tűnt fel, hogy egyelőre nem tudta megközelíteni a valóságot.

Negyed- vagy ötödnap eszmélt csak magára. Másnap hajnalban kelt, bement a városba s csak szombaton került haza: — A múlt héten, amikor bent jártam, kubikra kerestek emböröket, ott voltam — mondta és letette a pénzt, öt pengőt az asztalra.

Hétfőn, amikor megint elment, Orzsének a gyerekek gyűlt meg a baja. Az ríva kelt, panaszkodott, hogy köhög. Azért mégis elballagott az iskolába, de délután, amikor visszajött, azzal állított be,

hogy a tanító azt üzentte, vegyének neki lábbelit, mert ő másképp nem felel az egészségéért.

— **Jó, na** — nyugtatta meg az anyja. — **Ne féjji, vöszök én olyan csizmát, hogy még a király is megírgyeli, ha meglátja.**

De mert a gyerek később panaszkodott, lefektette. Ejjel fölkel, megnézte. A gyerek arca tüzelt és kérte, hogy vegye le róla a takarót, meleg, nem állja.

Reggelre aztán félrebeszél. Orzse először ecetes vízzel próbálkozott, de hogy a gyerek teste délre még jobban el-tüzesedett, áthítta a szomszédból Mária néni. Másnap a gyerek tejet kért és azt mondta, adják oda neki azt a sarkantyús csizmát, amit az anyja ígért, mert fázik a lába. Három nap, három éjjel várta a nagyszakállú törpét, hogy hozza a csizmát.

Ekkor Orzse nem bírta tovább, leroskadott az ágyra. A gyerek megérezte a meghasadni készülő anyai szív közelségét és lehunyta szemét.

— **De szép** — mosolygott — **nézzé edősanyám, üvegből van sarkantyúja** — és kis sovány karjával belekarolt a levegőbe, hogy magához ölelje a csizmát.

István éppen ekkor érkezett meg és belépett a szobába.

Az ágy fölött ekkor hirtelen fehérre halkult a csönd. Mintha hópelyhek hullottak volna a magasból.

III.
János ment elől. Vitte ölben a kis fekete koporsót. Mögötte Orzse roskadozott. Az égen ólmos fellegek úsztak s köröskörül a végtelen pusztá hallgatott. Így értek ki a temetőbe. Amikor a kis fenyőkoporsót leeresztették, István megfogta az asszony kezét, aki leomlott, átölelte a fölázott földet s elárasztotta könnyeivel a sírba gördülő hantokat.

— **Kedvesöm!** **En kedvesöm!**... — zokogott hangosan, anyai szíve vigasztalan, megfáradt nagy sírásával. Aztán betemetették a sírt.

Hazaérve Kóti várakozott rájuk.

— **Esik...** — mondta, ahogy leültek.

— **Esik** — felelt István.

Hallgattak. A szívükben az öröktől fogva borúsán tűnő élet álma pihent.

Kóti nézett maga elé. Később a pad alá húzta a lábait:

— **Mer a baj** — mondta — **sosé jár egyedül.**

— **Sosé.**

Félóra megint eltelt, akkor megszólalt:

— **Oszt leginkább a legkisebb csinálja mindig a legnagyobbat.**

Az volt ebben, hogy István hibádzott. Mert ha akkor, amikor átjárt, hallgat az asszonyra és odaszögeli az öldeszkát, hát akkor maradt volna minden a régi-ben. Megvolna a malac is, a ló is, vehettek volna a gyerekek csizmát, szóval elkerülhette volna a tanýt a szerencsétlenség meg a nagy gyász.

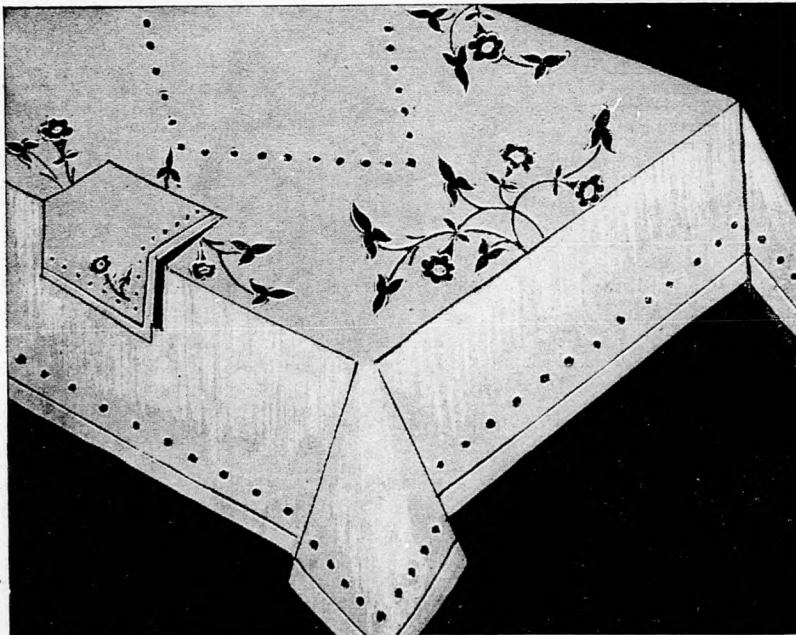
István nem szólt. Kóti várt darabig, akkor fölállt.

— **Mék** — mondta és nyugtatta a kezét. István kikísérte. Kóti odakint, még egyszer kezelet.

— **Aztán...** — szólt — **a malac végöött ne lögyön gond. Süldő, az akad, oszt úgy löhet, lö is. Csak gyere át. Aztán nem löstök legalább ilyen árvák.**

István megvárta, amíg Kóti elfordult a tanya faránál. Amikor Kóti eltűnt a szeméi elől, körüljártatta a magasságban tekintetét.

Az ég alján meghasadoztak a fellegek s a magasság kéklő tengerében az esthajnali csillag reszketett.

Színes hímzéssel díszített zsúrkészlet. Tetszés szerinti nagyságban készíthető. Gyöngyfonal kis motringban 38 fillér.

Hímzéséhez szépszínű, jól mosható gyöngyfonalat használunk. A szúrsablon P. 2.—. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában

PAPP JENŐ

Velünk van az Isten!

Adott nekünk az Isten az utolsó negyedszázadban annyi megpróbáltatást, hogy most már csak kifelé mehetünk ebből a sötét korszakból. Megértük az ijesztően megnyírbált hazát, végignéztük a fegyverek szétszórását, láttuk a lelkek összeroppanását. Elvisseltük a forradalmak felfordulásait, remegtünk a gyerekek ennivalójáért és jövőjéért. Végigéltük a menekültek zúdulását és vagónokba zsúfolva láttuk Magyarországot színe-virágát. Volt itt nélkülözés, ruhahiány, voltak fenyegető szomszédok. Alltunk önvédelem nélkül, nyitott határokkal s idebent tombolt a torzsalakodás, nem volt állás, nem volt kenyér, nőtt a nyomor és recsegett-ropogott minden régi értékünk. Kikezdtek az idők a családot, lazították az erkölcsöket. Híg volt a pénz és híg volt a morál. Mégse estünk össze, mégse vettük el fejünket sohasem. S még a természetet is ellenünk támadt, s az emberit kapzsóság mellett rombolt az árvíz, ránkköszöntött a tüzelőhiány. Azt a féltett kis együttest, amit a familia alkotott, belülről a zavarok és a szegénység, kívülről a nagyvilág örökös háborgása és nyugtalansága szorongatta. Nem lehet elfelejteni — mélyen tisztelt hölgyeim, — sem a szürkülő hajszálakat, melyeket ezekben az időkben szereztünk, sem a csapásokat és keserőségeket, amelyekkel szembe kellett szállni.

De nem lehet elfelejteni azt se, hogy ösztönösen és szívósan visszatértünk az ideálokhoz és belekapaszzkodtunk az Isten, haza, család, a becsület, a tisztesség és az erkölcs soha ki nem irtható erényeibe. Nem lehet letagadni, hogy a válságokat sorozatosan győztük le. Nem lehet és nem szabad elfelejteni, hogy megerősödünk, megvetettük lábunkat s megduzzadt izmokkal, megnőtt hazával, rendezett viszonyok mellett és fényes hadsereggel nézünk szembe a jelennel is és a jövővel is. Magánéletünkben kezd helyreállni a kívánatos egyensúly, melyből kiindulhat az alkotó kedv s amelyben megteremhet a lendület. Kezdjük látni a

nagy célokat, összefoghatunk értük. Semmiféle remény nem jogosulatlan és szárnyakat bonthatnak a ragyogó álmok. Találkoztunk a Kárpátok ormával és találkoztunk a lelkek felemelkedésével. Elhalgattatjuk a kicsinyeskedőket, a defetistákat, a folytonosan siránkozó és aggodalmaskodó gyenge lelkeket, akik minden fuvallatra össze-rezzennek és még az elesettekkel is meg tudjuk értetni, hogy a kockázat vállalása nemes és nagyszerű cselekedet. Milyen jövő az, amelyet mások kezéből kapunk, alamizsnaként és nem mi magunk verekedjük ki magunknak? Csak az a becses, amit magunk csikarunk ki a kegyetlen sorstól s ne mások, hanem mi magunk szabjuk meg, hogy mi árat fizetünk érte. Asszonyaink élete csupa áldozatok sorozata: vajjon a nemzet élete más lehetne-e? Az elmúlt negyedszázad tapasztalatai után bátran elmondhatjuk, hogy mi végigmentünk a megpróbáltatásoknak egész skáláján és rosszabb már nem

Törzsök Károly «Életfakadás» című szoborműve, melyet az állam megvásárolt

érhet bennünket, csak jobb. Bármilyen, bármilyen következik: az út fölfelé vezet s ebben a tudatban kettőzött hálával fordulunk minden eszme, minden gondolat, irás, intézmény és erő felé, mely segített nekünk abban, hogy kilábaljunk a mocsarakból, a mélyvizekből és a magyarság romjaiból. Hálával fordulunk minden templom felé, ahonnan megnyitották szemünk előtt a magasságok szépségeit. Hálával fordulunk az anyák felé, akik megtisztították az ott-hont a mótelyektől. Hálával tartozunk az építő hatalomnak, amely fent a királyi várban mindég tündöklően tartotta csodálatos erényeinket és hitet sugárzott szét az egész országban. A felemelkedés útján ragaszkodjunk továbbra is minden dalhoz, prózához, muzsikához és igaz szívhez, amely a tisztaságok felé tört és tör, meg nem rendíthető nyíltsággal és becsületességgel. Talán hamarosan elérkezünk a boldog Magyarország kapujához, talán már ott is állunk előtte és feltűntek már felejthetetlen körvonalai a békének, a szép életnek, a nyugalomnak és csendnek. Nem torpanhatunk meg az utolsó stációk előtt. Együtt voltunk a szenvedésekben, együtt edződünk és együtt akarjuk elérni az örömet, hogy vége a szakadatlan önfeláldozásnak. Csak a kishitűek nem látják, hogy tágul a határ, nő a nemzet és felénk int a szabad és könnyebb élet. Mi világosan és tisztán halljuk a dallamot, amelyet a Kárpátoktól az Aldunáig dalolnak az idők. Aki most szakad el, aki most engedi el a kezünket és most hanyatlik le, vagy most riad meg az áldozatoktól: az nézzen körül és látni fogja, hogy amit addig áldozott, az nem volt hiabavaló, nem volt haszontalan. Az mind meghozta a maga gyümölcsét. Benne kell maradni az eddigi szellemi és érzelmi közösségben, ugyanabban az áramlatban, mely eddig vitt és hordozott bennünket, hogy közösen tudjunk örülni a fényes feltámadásnak. Isten velünk van, Isten megelégette a mi szenvedésünket. Szébb napokat ad. Megengedi, hogy mi is megérjük a tökéletes örömet, nekünk is juttat a jövő zenéjéből. Ne csüggedjétek és ingadozzatok, mert az a mi küldetésünk, hogy talán majdnem mindent meglásson a szemünk újra, ami gyönyörű volt és Magyarország volt...

Négy leány vár egy villában...

Kedves lányismerősömhöz készültem a napokban látogatóba, akivel évekkel ezelőt voltam jóbarátságban egy vidéki városban. Őt azóta a fővárosba helyezték és a barátság egyelőre megszakadt. Most én is idekerültem és szívesen tettem eleget kis barátnőm édesanyja kérésének, hogy látogassam meg leányát és írjam meg, de őszintén: hogy él, mint él. A kapott címmel elindultam és rövidesen megérkeztem egy csendes utca aranyos villájához. Édes, napos épület, tágas ablakkal, terrazzsal és talán a tulajdonos romantikára hajlamosságát hirdetőn, apró kis tornyocskákkal tűzdelve. Körülötte kis kert apró utakkal. Hosszas csengetésemre kinyitották a kaput. Végre megpillantottam az ablakban barátnőm mosolygó arcát és néhány pillanat múlva mint forgószél vetette magát nyakamba Márta és a szó legszorosabb értelmében bependerültünk a háza.

Első percben azt hittem, hogy leányotthonba kerültem, mert a hallban két leány olvasott, de mint később kitudódott: valamennyien, összesen négyen, majdnem főberlők, azaz négy dolgozó nő — megúnya az anyáskodó háziasszonnyal, kapuzézéshez házmesterrel és rengeteg lépcső után elért silány holmival berendezett bútorozott szobákat — kivettek közösen egy villát Budán. A ház négy szoba, hall, mellékhelyiség. A négy szobát külön-külön ők lakják, a hall közös társalgóféle, a konyha és cselédszobában lakik egy munkáspár, az asszony tartja rendben a házat, mosásért még külön fizetnek is, a férfi munkába jár és esténként tartja rendben az udvart. Az egész kiadás négyfelé osztva nem tesz ki annyit, mint külön négy bútorozott szoba és természetesen a különbség kimondhatatlanul nagy. Mindegyik szobát lakójának saját bútorával, saját ízlése szerint rendezték be. Végiglátogattam az egész házat. Márta szobája barátságosan, melegen berendezve. Néhány édes kép a falon és sok-sok apró színes párna.

Rövidesen összeharaktkoztam a másik két leánnyal is, akik állítólag barátnőm elbeszéléséből már ismertek. A negyedik leány nem volt otthon, de annak a szobáját is megmutatták. Kacagató volt az ellentét a többivel. Amott kis eltéréssel mind sok apróság, pubaság, színek, nagyvirágos huzatok, süppedő fotelek, apró sarkok, virág, virág. Itt? Nahát, így képzeltem el mindig a komor legényszobát. Nagy, sima frásztal dominált a főhelyen. Mögötte a falon térképek, sima bőrdívány, könyvtárszekrény sok könyvvel, a földön linoleum. Az illetőt, aki huszonhat éves és tanárnő, Vay Gabriellának hívják és mint a fényképe mutatja: egy édes széke lány. El sem tudom képzelni őt a komoly frásztal mögött, mely tele van lexikonokkal.

Még a kamrárt is megnéztem, ahol csendes összhangban álltak a sílecek, bakancsok, rekettek és dunsztosüvegek. Azok a „prokurista” remekművei voltak — úgy hívták a takarítónőt —, aki ugyancsak anyáskodott felettük és betegre sírta magát, ha valamelyik leányka nem evett elég sokat a kompótból vagy a sült tésztaiból. A körséta után a hallban ültünk le, ahonnan kiláttunk a csendes hátsó udvarra. A hall is nagyon kedves volt. Az egyik fal mellett végighúzódott egy hatalmas sarokdívány, előtte kis asztal, telefon, az ablaknál kis aquárium és a parketten csi-

nos háziszóttos. Olyan otthon éreztem magam, mintha a saját lakásom lett volna, s az élem hordott likőrféle és tea-sütemény csak emelte a különben is kedélyes hangulatot. Elnéztem a három lányt és valami azt súgta, hogy ők itt nagyon boldogan kell élnenek.

Állásuk jó, jövedelem tűrhető. szórakozás, sport elég, olvasás túlsok: egyetlen probléma a szerelem.

Turi Ida ült velem szemben, könyvelőnő. Csinos lány, már kilenc éve menyasszony. — Már kilenc éve várjuk azt a bizonyos fizetési osztályt — mondotta —, amelyek lehetővé teszi, hogy végre összeházassodhassunk. Nem akarja, hogy az ő felesége más alkalmazottja legyen. Az ő felesége üljön otthon, főzzön, stoppoljon és mondjon le. Már nem is sürgetem. Nekem így jobb. Mert most még élek, még van rendes ruhám, nyáron járom a Dunát, ezek, télen a hegyeket és fényképezek. Azután ennek is vége lesz és kezdődik a robot. Nem is tudom, hogy egyáltalán miért kell férjhezmenni. Házásélet? Szerelm? Hát lehet ott szerelem, ahol a gond mindent kiirt? Azt hiszem, szép lassan szakítani fogok, nem kívánom és nem vágyom a házáséletet. Az pedig számárság, hogy vénlánynak lenni szegény.

— Az szegény? — veszi át a szót Márta, a barátnőm. — De boldogtalan asszonynak lenni nem szegény? Keserű és gúnys.

Magyaros ruha

— Én ebből a szempontból maradi vagyok — folytatja. — Nem pazarolom el magam. Engem meg kell érdemelni és meg kell becsülni. És felélni, mint egy nőre, egy asszonyra, aki majd a nevéet hordja, aki élettársa a Gondban is és aki neki gyereket szül. Szeretnék rápirítani minden teremtes koronájára, mikor női társaságban teljesen elfelejtkezve magukról, ízléstelen vicceket mondanak. Nem hiszem, hogy valamelyik is ezt a hangot a családi körben tanulta az apától vagy az édesanyától. En embert kereselek, társat, egyéniséget, aki becsülni is tudja a nőt és akiért ott tudnám hagyni a gondtalan és tisztla leányéletemet, hogy vállaljam a harcot, az együttküzdést, a megértés gyümölcsét, a szerelmet és annak koronáját, a gyermeket.

— Neked könnyebb, Márta, te fiatal vagy még és szép. — Ezt Telkes Teri mondta, iparművész, megleteketintű, karcsú, fekete lány. — En harminc éves vagyok, telve a szép és meleg otthon utáni vágyggyal. Szeretnék egy életpartnert, egy férfit, akit szerethetnék, aki szeret, a lelkével is szeret. És mindig olyat találók, aki bizonyítását kéri annak, hogy szeretem. Hozzak áldozatot, legyek odaadó, hogy teljesen megismerjem. Hát hogy neveljek majd egyszer gyermeket, hogy beszéljek neki szépről, jóról és tisztaságról, ha magam nem tudtam az maradni?

Messze elmereng, talán látja az otthonát, amit művészetével és meleg szívével paradiocsommá tudna változtatni. Csend van. Sötétedik. És csak a cigaretta parazsa világítja meg az arcoat. Kint kavics csikorog. Valaki jön.

— Ez Vay úr lesz... — neveti el magát Márta. Viccből urazzák, a komoly férfias szoba miatt. Füttyülve, nagyokat lépegetve közeledik valaki, a félhomályban magas, vállas alakot látok. Meggyúl a lámpa és megismerkedem a világ legbabább arcú tanárnőjével. Rövid beszélgetés után már jóban vagyunk, otthon van, mintha már rég jött volna és beszél:

— Na, folytassátok, melyiktek szerelmi szívájásáról van szó? — Azután mindjárt hozzám fordul:

— Drágám, ezeknek nincs más bajuk, gondjuk, mint hogy férjhez akarnak menni. Pedig kár az ilyen rendes lányokért, mint ők. Mert a mai fiúk... jaj, Istenem, olyan üresek, léhák. Nekik nem feleség kell, hanem asszony. Szerető, akinek férje van és így könnyen le lehet rázni. Titkolt szerelem, kevés kiadás. Vagy gazdag lány, akit elkényeztettek, szeszélyes és únja magát. Ááh, torkig vagyok a mai fiúkkal. Ennekem ugyan egy sem kell. Soha. Cseng a telefon.

Turi Idát kéri, a kilenc éve menyasszonyt. A vőlegénye.

Arca kisimul, felderül, kacagó lesz... Megérkezett a várva-várt előléptetés. Fize-tésemelés. Mindjárt jön ide, csak telefonált, hogy Ida tartsa otthon a leányokat mind, kis ünneplés lesz és megbeszélése a mielőbbi — esküvőnek.

Ida az asztalra borulva zokog. A másik kettő vele együtt örül, mosolyog, majd felszabadultan, együttérzően, boldogan kacagnak.

Vay Gabriellához fordulok, hogy beszéljek, mert nekem is a torkomat szorongatja valami.

— Na szívem, mit szólsz ehhez? — kérdelem.

— Ááh, a csudába is! Tudod, ez csak azért van, mert hát anvának lanni mégse lehet nélkülük... — Kiveszi hatalmas férfizsebkendőjét és elbőgi magát...

Thierryne Horváth Iona

MOSOLYGÓ VIHAR

IRTA LÁZÁR ISTVÁN

Pengett a kasza, omlott a selymes sarjú, nyegen kasza nyomán dőlt a rend. A nap aranyzúze sugárzón izzott az erdő felett s jürdette fényében a fakirályokat. Valami áhitat borult a rengetegre. Fent ezüsthátú báránylehők lebegtek, lent pedig az emberi munka himnuszát zengték a csillogó kaszák.

Nézte Saáry Dénes a munka fergeteges iramát. Gyöngyökdött benne, aztán a rengetegen pihenette mosolygó szemét. Lebellagett a fényvirágos lapályon. Nagy, barna szikla feküdt a mélyben, tejetén vastag, zöld mohakalap, óriási vándorkő, a jégkorszak vagy a vízőzön hengergette le... A vörhenyes avar nyersen suhogott alatta. Szétnézett. Hol a határ? Meddig terjed az ő erdeje? Mélyárnyékos sűrűbe ért. A pisztrángos patak oldalán földre döntött fenyőkerítés húzódtt tova hosszan. Ez a határ. Ott túl a Veresváryak iradtlan erdeje vonul fölfelé, a havasi régiókba, a büszke, gögös urak birtoka, akik vagy száz esztendeje perlekednek az ő család-jával, vitás erdőrésztől miatt.

Széttárta karjával az erdő lombsátrát és átnézett a tulsó tisztásra. Lám, ott is épp úgy süt a nap, ott is épp oly béke van az erdőn, csak az emberszívekben dül a gög, az esztelen harag...

...Egy gyönyörű leány állott a fenyőkerítés mögött. Fejedelmi szépség. Szeme két ragyogó csillag s fekete hajdn napglória. Nem is földi lány! Az erdő tündéretét lepte meg...

A lány megmozdult és Saáry Dénes felocsudott. A Veresváry-lány! Megemelte kolapját és némán átköszönt.

Nézte a fiút a lány, tetőtől talpig végigmérte, aztán elfordult ridegen. Indult. Táncoz járása csupa gög. Eltűnt a fák között.

A fiú föleszmélt. — Katinka... — dobbant rá a szíve. Megfordult és elindult a patakparton. Bandukolt és a lányra gondolt. De mi ez? Az ég borulni kezd hirtelen és beleborzong az erdő millió levele.

Bucsin felől egy nagy, fekete felhő kerekedett. Süt még a nap, de morajlik már a felhő, villám cikázik s tompán dörög, mint a távolról rengő ágyúszó. Szél tört le a hegyzorosoból és zúgni kezdtek a fenyők...

Jön a vihar! Kiterült a felhő, mint valami óriási koldusbatyu. És omlott belőle a fekete ködgomoly. Végig a láthatáron. Barna, hőmpölygő hadsereg, a fergeteg villám vitézei. Száguldó paripájuk a szél. A kasza megállt. Döng a gereblye, mentik a szénát a vihar elől. Boglyába verni! Az emberi akarat nekifeszült s verték a száraz boglyák középebe a szélfogó karót.

— Hol a tekintetes úr? — nézett szét az előkaszás.

Út már pejlóván, a fekete-sárga ég alatt. Menekült a vihar elől. Levágott a tisztáson. Úgy tűnt, mintha a fellegekből léptetett volna le az égjáró lovas. A harmadfücsikó vihogva rohant vele, át tuskén, bokron, ki az erdei útra, mint a nyíl. A hegyek sarkait rázta már a fergeteg...

Merre meneküljön? Fák alá nem állhat, belevág a villám... Merre juthatna valami földel alá? Ott van egy kis havasi pajtát! Átugratott a remegő málnavészen s a ló megtorpant a kunyhó előtt.

A lovat a pajtába csapta, ő meg hátrakattantotta a házikó fakilincsét és beugrott a vihar elől. E pillanatban az égháború ereje kibontakozott.

Elkapta a kunyhót, megrázta, hogy recsegett bele. Az összerött boronafalak állták a rohamát. A zápor is rácsapott s verni kezdte a tetéjét. Csattogó vízözön. Világvége...

Kinézett a havasi pajta tenyérnyi ablakán. A záporfűgöny szétnyílt egy pillanatra s az éghasító villámfényben valaki feltűnt a domb alatt. Bukdácsolva jött lefelé a lankán. Eggenest a kunyhó felé. A vihar tépi, lökdöst...

Az ajtóhoz ugrott és kinyitotta. Szél tört be, utána pedig szinte beesett egy nő. Haja csapzott. Ruhája latyak és rátapad. Élő szobor. Keze az arcán, ahogy el-takarta szemét a lobogó villámfénytől. A remület maga.

— Az Istenért, hogy kerül ide!? — ragadta meg résztvevőn.

A nő felocsudott remületéből, de arcán még ott a borzalom. Törölte arcáról az esőcseppeket.

— A vihar elől... — reszketelt a szája szélé.

Aztán vendéglátó gazdájára nézett. — Köszönöm...

Nagy, sötét szeme a fiúra meredt. Ez meg ör. A Veresváry-lány...

— Saáry Dénes... — hajolt meg udvariasan. — Ismer?

Csend szakadt le. A lány arca megkövült. Elfordult.

— Lehetnék szolgálatára valamiben? — kockáztatta meg a fiú.

Nem felelt.

A mennydörgés visszhangja dübörgött a havasok között. Mintha le akarna szakadni az ég. A hegyek nyögtek s visszamennydörgöttek a havasok. Zápor és villám verte az erdőt. A lány a kunyhó sarkába húzódvá reszketelt.

— Fázik? — nézte Saáry szánakozva. Szétnézett Felnyalábolt egy öltre való rőzsét s tüzet rakott a góc alatt.

A láng dürrögve csapott fel, pattogva

szálltak a szikracsillagok s a felragyogó tűz fénye átsugározta a rozsdabarna felhomályt.

— Tessék odaülni — mutatta a fiú. Bükktatónköt hengerített elő a kunyhó zugából s a lány ráült szóltalanul.

— Csuromvíz — nézte Saáry. — Vesse le és szárítsa meg a ruháit... Addig ki-megyek.

— Ne — intett hirtelen göggel a lány. A fiú elmosolyodott.

— Meghül — szólt komolyan. — Itt a kabátom, vegye föl és ott az a meleg nyeregpokróc is, vegye magára, míg átmelegszik...

A lány szeme egy pillanatig rajtajeledtődött.

— Nem — tiltakozott. — Legfeljebb azt a pokrócot... Vagy azt se!

— Ahogy parancsolja... — hajolt meg és kiment.

Szél és eső csapott be. A lány vacogott, rázta a hideg. Kiment? Abba a viharba? Utána akart kiáltani. De nem! Mi köze hozzá? Saáry-ivadék...

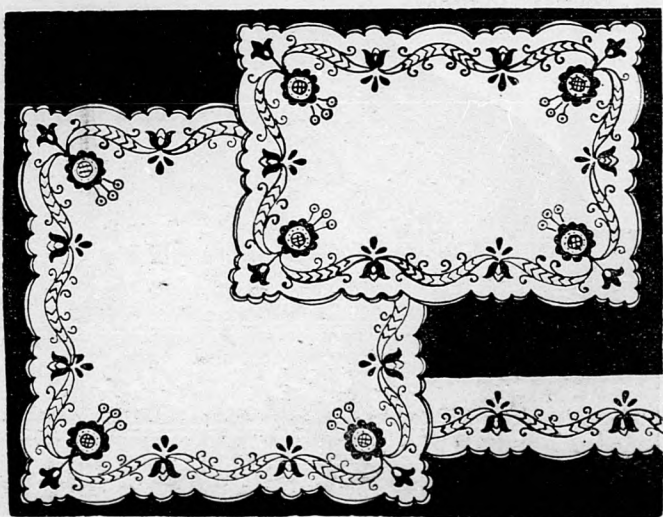
A rőzsélag felcsapott. Ette a tűz a száraz ágat. Süt a heve, de még jobban fázik. Brrr... Bőrig ázott. Mi lesz? Igy nem mehet haza. Ez, félre az álszeméremmel! Leveti...

Viaskodott még pár pillanatig, majd váltalvont és elmosolyodott. Milyen bolond is a férj! Most sibalok odakint és veri a zápor egy idegen lány miatt... Hm! Ez mégis csak nagy önfeláldozás. De miért? A nyeregpokróc ott volt a közelében, összehajtvá, sarkában monogram: S. D. Megérintette. Finom anyag. Puha, bolyhos, meleg takaró. Didergett és ellenállhatatlan vágyat érzett utána. De hátha be-nyit? Nem, ezt nem teszi...

Vetközött. Alig tudta leszedni tagjairól a szétázott selymet. Agakra teregette a tűz körül, aztán szétnyitotta a pokrócot és magára csavarta.

Száradt a holmija, ruha, cipő, harisnya, kombiné. Csupa diszkrét titok... Ha megtudják a barátnői! Egy csinos fiúval kettesben. Hamisítatlan románc.

Színes hímzésű terítők és szekrénycsik. Fehér pamutvászonra előrajzolva, a nagyobb terítő, 60x60 cm méretben P 4.—. A kisebb terítő, 30x50 cm méretben P 2.50. A szekrénycsik, 20 cm szélességben, métere P 1.50. Szűrő-sablonja P 1.—, 80 és 60 fillér. Hímzéséhez színes gyöngyfonál kis motringja 38 fillér. Beszerezhető a M. U. L.-nál.

... De veri szegényt kint a zápor! Eh, bizonyára bebújt a pajtába, a lova mellé. Oda való... Hallgatódzott. A viharzúgásban is átütött a lóhorkadás a boronafalon. Ahá, paskolja tenyerével a ló nyakát. Behívja... Mindjárt! Valamennyire megszáradt a pókhálófínom kombiné, a harisnyója is. A ruha, az maradhat, Az nem olyan nagy dolog... Erdekes kaland! Belemosolygott a lángba, aztán megmozdult s öklével döngötni kezdte a boronafalat: Lehet! Visszaugrott a fatöncré s a takaróba burkolódzott. A szíve vert...

Nyikkant a fakilincs s az ajtót hátracsapta a fergeteg. A fiú bejött, bereteszlette a kallantúval s a lányra rebent a szeme. Komor, hűvös arc fogadta. Leengedett szempilla. Elmosolyodott.

— Olyan, mint Izisz az egyiptomi domborműveken — törte meg a csendet.

Még egy csutakot hengerített a tűz mellé. — Szabad ráguyjtanom?

— Kérem — bólintott a lány.

Odapillantott az ezüstszelencére. Finom, ötödött munka. Rózsaszíromvégű cigarettá. A fiú elfogta a lány tekintetét.

— Parancsol? — kínálta.

— Kösztöm...

Kidugta fehér ujját s kivett egyet.

A fiú tüzet adott.

— Mióta van itthon? — kérdezte óvatosan.

— Négy hete — pillantott rá.

Összekeveredett a finom dohányillat a tűz kesernyés füstjével. Kint tombolt a vihar, bent szétterjengett a meleg. Jólleső zibbadtság lepte meg a lányt.

Hallgattak.

— Egyetemre járt? — kezdte a fiú megint.

— Igen, de abbahagytam... — verte le ujjahegyével a cigarettahamut.

— Kár...

— Atyám meghalt...

— Igen, tudom...

— At kellett vennem a gazdaságot...

— És ért hozzá?

— Muszáj...

— Átvéltem én is a birtokunk vezetését — jegyezte meg a fiú. — Hazajöttem gazdálkodni. Különpák az ember szemét...

— Bizony — bólintott tartózkodóan.

Az orkán megcsendesedett. Az eső egyetlenesen zuhogott.

ÜZENET

Csüdes este élen elhoz-e a vágyad?
s a csillagözsák alkonyati fény?
Beköszünts-e búsongó holdvilággal
az ablakomnak gyöngyékes szemén?
Szívveréssel drága üzenetet
hoz-e a szó, mely ajkaidon lebeg?
S leigáz-e a néma prédikátor,
a könny, mely bémán pillámon remeg?
Mesél-e még pirínkó gyöngyvirágnak,
ha ezüst sóhaját perget Rád a szél?
Üzeni-e esengő rózsággal
szédült szíved, hogy: hinni tud s remél?
Elhoznak-e feleke emlékim, hol
ezer virág, ezerszer rombahullt?
S Rád szakad-e szomorú boldogsággal
e rom közül a visszajáró mul?
Eg-e a könny a mozdulatlan areon,
ha Rád talál az Őz, a Nagy Sebész?
Gyógyul-e a bús erdő homályán, ha
tűlgyek útján lépést lépésre mérsz?
Repül-e hozzám nem mult szerelmemel,
hogy fehér selymét szórja Rád e esend,
érez-e, mennyi szépségeket hordoz
kezed, ha játsva kezemen pihen?
Fülém hajlós-zé, orcámat keresve,
hogy rámszakadjon egy csudavilág?
S bíborban gyúlva suttogód-e hozzám:
Énekes Virág... Énekes Virág...

legényei vitéz Soltészné Guldán Olga

— Nem emlékszik rám? — kérdezte a fiú hirtelen. — Gyermekkorunkban együtt játszadoztunk. Hiába tartotta családunk a haragot, a mi gyermekszívünk nem ismerte akkor még ezt a sötét érzést s titokban együtt kergettünk pillangót a maguk kertjében. Ott másztam be mindig a palánk alatt... De édes kislány volt, Katinka!

A lány idegesen összeresztent.

— Bocsnát — hajolt meg a fiú zavartan. A lány hallgatott. Csak rácsillantotta bársongos tekintetét.

— Elfelejtett... — bólogott a fiú csendesen.

Katinka megmozdult.

— Zárdába kerültem, maga meg intézelbe — mondta halkán. — Elszakadtunk egymástól s lassan minket is megmételyezett a családi hagyomány...

— Engem nem — mosolygott rá szomorúsan. — Sokszor gondoltam magára. Éjszakáinkint forró vágyódással gondoltam haza. Erdekes. Mindig azt láttam, hogy

a maguk kertje fölött süt a hold olyan tündöklő-fényesen...

A lány hátrahajította szép fejét a boronafalra s elmélőzött hosszan. A gyermekkor sziváránya fölragyogott lelkében.

Erezte, hogy szakadozik szivéről a dac. — Most is magam előtt látom, amint nevetve jött felém — nézett maga elé a fiú.

A két köntösére is jól emlékszem, a virágos kalapjára is... a tündöklő szemére, lobogó hajára, kicsi, maszatos kezére, amikor porvart építettünk a kortefák alatt... Gödrös arcoskájá szinte átvilágít a multon! Istenem, de boldog idő volt az, mikor kézenfogva jártunk a gyermekkor büvös cipőjében...

A lány lehúnyta szemét, úgy hallgatta a gyermekkor visszazengő emlékeit. Félarcára fölvetődött a tűzfény s bíborcsókot remegtetett rajta. A fiú elbűvölve nézte az asszonyszínskészlet s tovább beszélt:

— Emlékszik, mikor egy halott madárjókát találtunk a kertben? Hogy megsíratuk! Aztán gödröt ástunk, kipárnáztuk rózsalevéllal és eltemettük a kis énekest. — Emlékszem — sóhajtott a lány.

— Csengetyűt kötöttünk a kakas nyakára s megpatkoltuk üres dióhéjjal a kandurt. Nem volt a környéken két olyan huncut lurkó, mint maga meg én. Fára másztunk, asztagok tetejéről hemperegünk le. Csinyt csinyre halmozunk... Hogy összekarmolt, mikor a nyitogatószemű babája karját véletlenül eltörtém.

— Emlékszem, — mosolygott a lány. — És azután megcsókoltam...

A fiúra nézett s a szeme beharmatosodott.

— Csak diákéveimben eszméltem rá — mormolta a fiú — hogy milyen halálosan szeretem magát...

A lány szembogara kinyílt s rászemlő gondolat riadozott benne. A rőzseláng elbujt s ragyogással szétterült.

— Katinka! — hajolt hozzá a fiú. — Gyermekkorom tündére... Mondja, hogy tudott elfelejteni?...

A lány a szemébe nézett. Égő, fekete gyémánt. Hosszú pillája ráhullott, mint két remegő lepkeszárny. Könny és láng csillogott benne, aztán felsírt... és elcsatant a csók. Mint a tavasi áradás, úgy tört fel szivükből a szerelem. Kint mosolygott a vihar...

Diszágypárna, varrottcsipke és színes tűllhímzéssel, tűll fodorral. A hímzés ekvültre előrajzolva, hímző anyaggal, a varrottcsipke rajza, szalagokkal és fodorhoz szükséges anyaggal összesen P 15.—.

Teljesen készen, a párna tollal fölve, színes seilyem alátétellel P 45.—.

Ha szép nő a protektor

A betöltendő állásra százan jelentkeztek. Közük volt Charles Forain. Neki volt a legkisebb reménye, mert se összekötése, se bizonyítványa. — Van-e egy kis lehetőségem? — kérdezte szorongva. — Szerdán dönt erről az elnökségi ülés, saját belátása szerint, — felelte mogorván a személyzeti igazgató. Tehát várni kell megint egy hétig. Hiába várni. Mert hogy ezt az állást másvalaki kapja, az egészen bizonyos. Így tart ez már keserves hónapok óta. Senki nem ad neki alkalmat arra, hogy kimutassa tudását. Az ő feje tele volt pompás ötletekkel, nem egy vállalat vehette volna kiünő hasznát. — Maga is csak úgy van ezzel, mint én, — mondta Ninon, egy bájos színővendék, akinek Charles elpanaszolta bánatát. — Rám se bíznak semilyen szerepet, mert nem hiszik el, hogy tehetéségek vagyok.

— Hát ezt nem értem, — mondta erre Charles udvariasan. — Az ön szépsége előtt ki kell nyílnia minden ajtónak. — Az lehetséges, — felelte Ninon fagyosan. — Csakhogy én nem ezen az úton akarok járni... Szerdára tűzték ki a döntő igazgatósági ülést. De tudnivaló, hogy a személyzeti igazgató intézi el az ügyet és az ülést már csak forraság. A személyzeti igazgató már döntött is, ebbe beleszólt egy miniszter ajánlata is, alaposan.

Csakhogy kedden a személyzeti igazgatót váratlan látogató kereste fel. Előzékenyen kínálta helyllyel a bájos fiatal hölgyet: — Mivel lehetek szolgálátára? — Csak a férjem irataiért jötem, aki benyújtotta ajánlközását a betöltendő állásra. — A döntés még csak holnap lesz, nagyságos asszonyom. — Tudom. De a férjemnek nincsen semmi lehetősége. — Hogyan tudhatja azt, asszonyom? — Nincsenek bizonyítványai. — Az igazgató mosolygott: — Ez nem jelent semmit. Mindenkinek kell egyszer kezdenie. — Csodálom az ön okos, megértő gondolkodását. De pártfogója sincsen. Nem ajánlja senki. — Nálunk nincsen protekció! — mondta az igazgató főségesen. — Gyönyörű!... De azért mégis: fogadjon, hogy Charley nem kapja meg az állást. — Tartom a fogadást, nagyságos asszonyom! Mi a tét? — A szép asszony felállt: — Ha öröme van, hogy lásson egy boldog asszonyt, akkor meghívom, hozza el a jó hírt személyesen. — Az igazgató udvariasan kezét csókolta neki: — Szabad a kedves férje nevét följegyezmem? — Charles Forain.

Másnap a személyzeti igazgató előterjesztésére Charles Forain úrnak juttatták az állást. Az igazgató sietlett megvinni a jó hírt. Az asztal három személynek volt megterítve. Kesernyves mosollyal jegyezte meg: — El volt rá készülve, nagyságos asszonyom, hogy az eredmény jó lesz? — Megszoktam, hogy megnyerjem a fogadásaimat — felelte az asszonyka örömtől sugárzó arccal. A következő hetekben az új alkalmazott fölöttesei két dologgal voltak tisztában: azzal, hogy Charles a rábízott munkakörre teljesen alkalmatlan, azután: hogy

Forainé a legbájosabb fiatal hölgy, aki valaha belépett a vállalat unalmas irodába. Igaz, hogy ritkán mutatkozott, de mindig csak akkor, amikor zivataros felhők tornyosultak fegyvelmetlen férjura feje fölött. — Nincsenek meglegedve a férjemmel, — mondta a hölgy a személyzeti igazgatónak. — Néha elkésik és elvéve kis hibák kerülnek bele a munkájába. — Sajnos, — igazolta ezt az igazgató —, egyre-másra kapom róla a panaszokat. — Miért hagyják ezen a helyen, ha nem tud neki megfelelni? — Ön mondja ezt, nagyságos asszonyom? — Persze! Ha én volnék az igazgató, akkor az üzem érdekében... de mit szaporítsam a szót, hiszen ön olyan kiünő eszű ember... — Hogyne, hogyan — mondta az igazgató a legutóbb képpel. — Olyan okos — folytatta az elbájosító asszonyka —, hogy erre a helyre azt az embert állítja, aki pontos, szorgalmas és megvan még a többi ilyen jó tulajdonsága is. — Az ön férjét meg... — Úgy van, kedves igazgató úr, őt meg oda teszi, ahol érvényesítheti a tehetségét, ragyogó ötleteit, kiváló tudását a vállalat érdekében. — Kitalálta, hogy mi a szándékomb, nagyságos asszonyom, — állította az igazgató és kezét csókolta a fiatal szép asszonyok.

Nagy volt a meglepetés az egész vonalon, amikor megtudták, hogy Charlesnak nem mondták fel, ellenkezően, áttették egy sokkal jobb helyre, mely neki nagyon megfelelt. Ilyenformán ezzel a fordulattal mindnyájan meg lehettek elégedve: a vállalat, mely a tehetséges ember egy kiünő hírverési ötlete révén jóval nagyobb forgalmat ért el; Charles, aki ezzel egy reményteljes pályra kezdetén állt; a szép asszony, akit a lángra lobbant személyzeti igazgató elhalmozott virágokkal és figyelmességekkel; no és az igazgató, aki bizvást remélte, hogy idővel majd csak többre viszi ő is az elbájosító asszonykánál, a pusztá szó nem marad pusztá szó... De mult az idő és ő nem ért el semmit. Szenvedélye ezzel persze csak nőtt. Tavasszal már ott tartott, hogy zaklatta

TAVASZI VIRÁGOK

Tavaszi virágok! Szeretném szépségeket megjogni és a szavak zárt soraiba rejtetni csodálatos pompájú testeteket, hogy ne múljon el az idő és a hervadó órák kegyetlen karjaiban. De a szavak merevek hajlékony szivetekhez támasztva és leperegnek a gondolatok is, csak a szem és eszet közelíthet meg, hogy valamit maradandóvá faragjon belőletek,

mert szépségek illanóbb, mint az öröm érintő-tűnő szárny-suhanása, illanóbb, mint a szerelem, amelynek napjai meg vannak számlálva.
Nagy Méda

Ninont, váljon el és legyen az ő felesége. — Elváni lehetetlen — utasította vissza Ninon. — Ugyan miért? Ninon most nagyon lélegzett, mielőtt válaszolt: — Mert nem vagyok a felesége. — Tehát a barátinője? — Az sem. — Hát akkor magyarázza meg, kérem... Ninon meg is magyarázta, elmondta, milyen tervet eszelt ki akkor a kávéházban, mely ezután ragyogóan sikerült.

— Két szegény ember, se pénze, se kilátása — magyarázta Ninon —, miért ne sietett volna egyik a másik segítségére? Azt lehetne hinni, hogy ennek hallatára az igazgató odavolt az elragadtatástól, mert hiszen érzéseinek most már nem volt törvényes akadályja. De az emberi természet furcsa: ennek az akadálnak híján Ninon neki már nem volt olyan kívánatos, inkább azon bosszankodott, hogy felült egy huncutságnak. Már nem barátkozott a szép fiatal nővel, viszont megtett minden tőle telhetőt, hogy elkerítse Charles életét.

Ebben az időben üresedett meg egy konkurrens vállalatnál egy ragyogó állás. Rengetegen ajánlkoztak ide, közöttük volt Charles. Kilitásai igen szerények voltak. De a döntés előtt való napon Ninon jelent meg a személyzeti igazgatónál. Ez udvariasan kérte, hogy foglaljon helyet:

— És mivel lehetek szolgálátára? — Eljöttem az uram irataiért, aki ajánlkozott a kiírt állásra.

— A döntés csak holnap lesz, nagyságos asszonyom.

— De hiszen neki nincsen semmilyen lehetősége.

— Honnan tudja ezt a nagyságos asszony?

— Őt nem ajánlja senki... — Bocsnát, erre nincsen semmi szükség, nálunk nem segít a protekció.

— Hát ez gyönyörű... hanem azért mégis... fogadni mernék, hogy Charles nem kapja meg az állást!

— Tartom a fogadást, nagyságos asszonyom. És mi a tét?

— Ha öröme van, hogy lásson egy boldog feleséget, meghívom, hozza el személyesen a jó hírt.

Másnap az igazgatósági ütésen tehát Charles kapta meg az állást. Az igazgató mindjárt iroda után személyesen ment el Charles lakására, hogy megvigye a kiünő hírt. Utközben találkozott egy jó ismerősével, a konkurrens vállalat személyzeti igazgatójával, aki sok mindenfélét beszélt el neki hamarjában... Gúnyos mosollyal lépett be az igazgató a lakásba, ahol három személyre terített asztallal várták.

— Fogadjon szereznekívánataimat, nagyságos asszonyom, a férjét hívták meg az állásra.

— Sejtje-e csupán, igazgató úr, hogy ez engem milyen boldoggá tesz?

— Szót sem érdemel, nagyságos asszonyom. De mert a férjét szerződtették, már csak a rend kedvéért is kérem, mutassa meg nekem a házassági levelüket. Gúnyosan leste, hogy szavainak mi lesz a hatása. De a szép asszony nyugodtan ment az íróasztalhoz.

— Tessék — mondotta és átnyújtott a vendégének egy papírlapot, mely vakítóan fehér volt, ahogyan ez illik egy okirathoz, mely kerek egy hetes.

Zörgő VÁSZN és KELENGYE fogalom DEÁK F. UCCA 19.

BALLADA A KIS BABOSRÓL

DIVATBESZÁMOLÓ
IRTA IZSÁKY MARGIT

Dr. László Istvánné szalónjának eredeti modelljei

Amikor a jó Isten Évát kiűzte a paradicsomból, sok egyéb gondja mellé még a ruhagondot is a nyakába akasztotta. Paradicsomi átok a mitvegyek-fel Éva óta. Nemcsak az a baj, hogy soha sincs mit felvenni, se pénz az éppen megcsodált, «nem is olyan drága» kis selyemruhát megcsináltatni — a baj mindig az, hogy pontosan meglátszik a ruhán mennyibe került. Kis szalón — nagy szalón, ahol éppen csinálták, megszire lerikolt róla. Ezért fontos a ruha készítési módja. Miért van az, hogy ha valahol, vadidegen társaságban, mondjuk fürdőhelyen, bejön egy egyszerűen öltözött, csinos fiatal hölgy, utána meg egy másik ugyanolyan egyszerű, csinos fiatal hölgy, az egyikre a vezérigazgatóné rögtön biztatón mosolyog és odaszól az úrnak, nézd csak, ügylatsz mégis járnak rendes emberek erre az undok helyre, a másik hölgyre pedig egyetlen pillantást sem reszkíroz. Nyugadtak lehetünk, hogy nem fogja meghívni az asztalához. És a jelenlévő férfiak egy része — különösen a házasulandó fiatalok — rögtön tudni fogja, hogy van-e jó állása a hölgy papájának, vagy pedig a kisasszony maga keresi meg kenyerét. Olyan ezeknek az egyszerű kis ruháknak a színe, szabása, anyaga, hogy elárulja a gondosan titkolt anyagi viszonyokat. De azért mégis

van kivétel. Egyetlenegy. Ama bizonyos Babos Ruha. Jókedv és reménység, ruhában elbeszélve. Nem a szabás a fontos, az anyag, hanem az öröm, mellyel a ruhát készítették. Viseljük is a ruhát valamennyien, kartonból és selyemből, húszpengős övvel és kétpengős pikégallérral, hordjuk bevásárolni és este a

Del-Ka luxus eredeti cipő-modelljei

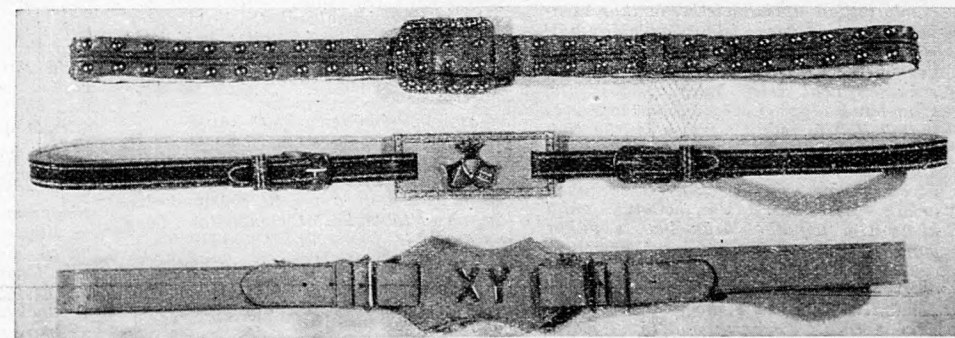
MAGYAR NŐK LAPJA

Zsibory Nelly eredeti modelljei

készítik-e, nyolcpengős furád-t vagy ötpengős műselymet vesznek hozzá. De láttam én egypengős, nyolcvanas kartonból babosruhát, melyben olyan előkelő volt a hölgy, mintha főúri valóságos dáma lett volna. Mostani képeink között közöljük a babosoknak egyik ilyen díszpéldányát. Ennek fehérrel van letűzve körül a galléria, zsebe, kihajtója. A többi ruha mind nagyon elegáns, kivételes alkalomra való darab. Különösen sok figyelmet szentelünk a két impriméruhának, mindkettőnek japánszabású az ujja. Ez csak nagyon jó varró kézébe való. Akinek egy ilyen jó impriméruhája van, az garden-partytól kezdve mindenhol nyugodtan elmehet, nem lesz az az érzése, hogy túllicitálták. A burberry-kosztüm idén a legdivatosabb. Ma egy jó burberry-kosztüm majdnem olyan érték, mint egy arany cigarettatárca. Láthatunk egy különös fajta, nem mindennapi pettyeket — itt a sötétkék selyembe kézzel hímkik bele a nagy fehér pettyeket — fínom kis csipkemellény díszíti, elegáns és amellet fiatalos. Hasonlóképpen kedves a klasszikusan egyszerű nyakkendő-selyem-ruha, szoknyáján levasolatlan berakásokkal. Ezt a ruhát lehet síma szoknyával csinálni és külön egy ilyen berakott részt hozzá, melyet kötényszerűen ráköötünk. Praktikus viselet.

színházba, otthon és irodában. A babos ruhának a szabása mindig majdnem ugyanaz, elől berakott szoknya, bubigallér vagy kihajtós, «Herren-fazon»-ra rá fehér gallér vagy anélkül, fehér pikévirág, vagy piros cseresznye, kék vagy piros a derekán. Az már mellékes, hogy tízennégy-pengős hernyóselyemből

Övek, a Bécsi-utcai Lukács cég modelljei

MAGYAR NŐK LAPJA

Keleti szőnyeg

Írta Miklós Jenő

Lehetnek álmok, vágyak és remények, melyeknek megvalósulásában akkor sem hiszünk, amikor már átéljük őket. Valami rendkívüli, csak megsejtett határu gyönyörnek kell annak lennie, amikor az álom ködös fátyolát hullatni kezdi és meleg testű, puha formájú valóra válik. És nem volt határa Bertalan Endre műmórának sem, amikor első keleti útján Konstantinápolyt látta maga előtt. Ebben a fenséges pillanatnyi, lassú alkonyati csendben felszendült lelke az első keleti melódia. A lég, érzéki ének elvárásolta élle a hunyó nap tűzében kigyuladt várost és líhegő, tubarózsaszírmával elszórt mezőket rajzolt eléje. Azután minél beljebb bolyongott keletre, annál többször kísértette ezernyi változatban az az egy melódia, ezt zúgta feléje a cédrus-erdők csendje, hullatta a tűzes nap fénye és éjjelenként ez dübörgött el az alvó föld alatt. Bertalan Endre gyönyörű levelet írt haza a feleségének erről a melódiáról. Megírta, hogy készülő „Salome” operája azon készen, mint Mars, pattant ki a fejéből, hogy ez az opera, amelyért keletre utazott, nevét a halhatatlanok közé emeli — de ő maga vagy két hétre még Smyrnában marad, mert itt tanulmányozza a darabjában előforduló — fátyoltáncot. A smyrnai Salomé pedig szorosban a bibliai hagyományok szerint lejtik ezt a mozaik-gyönyörűséget. Ha kérnék, bizony Isten ő is odaadná nekik sáskaevő Keresztelőnek levágot fejét! Végül két sorban megírta, hogy egy finom igazi smyrnai szőnyeg — látott...

Az asszony rögtön nagy bőbeszédűséggel válaszolt erre a levélre. Irt elsősorban a készülő toalettjéről, azután magáról, érintette a legfrissebb pletykákat, egy kicsit panaszkodott az elhagyottsága fölött, megemlékezett futólag férje „egész életének egyetlen feladatáról”, a nagy keleti operáról is, a szőnyegről pedig hat oldalra átadta a házi rendeletet, hogy azt minden áron meg kell szereznél! Mert az ő asszonyi szobájában nincsen valamirevaló tisztességesebb szőnyeg. Itt egyszerre azután úgy hízelgett, mint a haszontalan kis cicá. Bátor volt emlékeztetni urát a szerelmükre, eldorombolt fejlethetetlen pillanatok, napot-holdat ígérő esküvéseket idézett, mindennek pedig egy visszatérő refrénje volt: a szőnyeg, a szőnyeg! Bertalan Endre kényelmes feketézés és cs. bukozás közben olvasta a levelet. Meghátolta, megindította. Azután az oldalzsebébe gurította és azzal a szőnyegre sem gondolt többet. De amikor a szive már megfűt a dallal és a sok kőborlásban, nyugtalan vándorlásban elfájt a lelke, amikor csendesen és egy édes feleséi oldalán házi ebédek és otthoni kényelem közt dolgozni — értsd pihenni — akart, egyszerre szűk lett neki Kelet, hideg a napsugara, színtelenek a színei. Elpakkolta tehát üres kottalapjait és indult vissza a szürke civilizáció megszokott, kellemes hétköznapij köz. Konstantinápolynd már hátra se nézett, mikor az első hazai mocsárban a békák ezreit kuruttyolni hallotta, majd kiugrott a vonatból örömben, s mikor mindenütt már csak magyarul beszéltek, egyszerre úrnak érezte magát és kedvére gorbászkodott a vasutasokkal. Olyan hamar ért Budapestre, hogy azt se tudta, miképp? De itt egyszerre mutató ujjával a

fejébe bökött, tyű teringettét, a smyrnai szőnyegét Smyrnában felejtettel! Az asszony, aki már a perreton türelmetlenül várta, mint a fergeteg a nyakába szakadt, könnyekig meghatva csodálta barnára égett arcát, azután karonfogta, a torlódo tolongásban melléje simult és az első szava az volt:

— Elhozta, édes, a szőnyegét?

Bertalan effendi úgy tett, mint akinek ettől a szokatlan nagyvárosi zajtól még kissé zúg a feje. Homlokát ráncolta, minden ok nélkül nevetett, a beszédébe török szavakat kevert, mikor pedig a kocsiuk végigrobogott a körúton, lehúzta az asszonyka kesztyűjét, három gombot kikapcsolt a ruhája ujján a keze csuklójánál és fanatikus szenvedéllyel apró, égető csókokkal szórta teli a fehér, a csodásan fehér kacsókat. Valamit rebegett is hozzá, olyasvalamit, hogy: Al Allah, il Allah! Az asszony egész testében reszketni kezdett. Hiszen a kelet egy egészen új, marconán barnára égett férjít varázsolt az ő urából, aki rabolja a csókot, mint ahogy az arabs zsiány lohatja a sivatagon a lovat. És amikor ennek az égő szemű férfinak a karján a lakásukba lépett, ugyan az a benső láz szaladt végig az idegein, mint az esküvője estjén, amikor először lépte át a puha fészkeknek rejtélyes küszöbét. Most is két lépésre ettől a küszöb-től remegő kezébe vette a férjje első kezét és kérő, de tiltó, csengő szóval kérte: „Most ne hagyj magamra, ne hagyj most magamra” — aztán egyet fordult és szembenézett az úrval:

— De úgy-e, édes fiam, elhozta nekem a szőnyegét?

A «fiam», aki már ismerte egy asszony-nak gyermekes makacsságát, rémült arccal ült le a díványra megpihenni. Már kellemesebb pillanatok is töltött ezen a díványon.

— A szőnyeg? Képzelje... igen, Kafarnaumban, vagy Kalkuttában, ejnye, hogy is hitták azt a kikötőt, na, hiszen magának mindegy, tehát képzelje, a tengeren, ejnye hogy is hitták azt az átkozott kikötőt? Emaus, nem. Lesseps, nem — majd vacsora után. Egy kicsit pihenek.

De az asszony égett a kíváncsiságtól. Baljósán sürgette: — Mondja, mondja...

— Tehát akarja, jó, maga akarta! Hajónk csendesen indult, kint a tengeren, a figyelőkosárban a matróz egyszerre vihart jelzett. Abban a pillanatban az orkán végigkorbácsolta a tengert. Hullámok, mit mondjak? Ejnye, de hogy is hitták csak azt a kikötőt, olyan fáradt vagyok, de — tehát szolt a kapitány: «Szórjatok a tengerbe minden homokszádot!» Majd pedig «Mindent a tengerbe hányni!» A hajó léket kapott! Isten kezében vagyunk mindannyian. »En, te, ő s a maga férjcsékéje, képzelje —

Az asszony rémülten vágott közbe:

— És a szőnyeg, a szőnyegem?

— Az opera, szegény Salome, életem egyetlen egész feladata egy nagy ládában ott hánykolódott a veszett hullámok hátán, na és többi között mondhatom, hogy a szőnyeg is.

Az asszony egy szót se szolt többet. Szótlanul ült a vacsorához. Keserű volt a bora és sóltan a kenyere. Az ura próbálta vigasztalni.

— Pedig milyen szép volt a szőnyeg! Zöld rózsák, buján szinompompás, egymásba olvadó rózsák nyitották körül, közöttük pedig napsütéses, vöröses aranyfoltok. Az asszonynak némán megeredt a könynye. Felállt a vacsorától, a férje végre is megsajnálta.

— De, édes... Azután mégis csak megkerült az a szőnyeg! Halásköz kifogták a tengerből és most már elég legyen a sírásból. Meg fogja kapni. Gyorsan adjon egy csókot.

Az asszony kacagni és dalolni kezdett. A férj pedig hallgatag lett és néma. Éjjel azt álmodta, hogy gonosz démonok ráterlik a szőnyegét és folytatni kezdik. Másnap reggel elment Akiba Uszküb keleti szőnyegkereskedőhöz, kiválasztott ottan hosszas válogatás után egy méregdrága szőnyegét részletfizetésre és hogy neki magának is legalább valami emléke legyen Keletről, vett egy gyengén szelelt csibukot, meg egy fehér seljembakjánt hatalmas piros fazzel. Mindezeket a dolgokat visszapakoltatta egy kisázsiai ládába, a ládára felpingáltatott mindenféle török vargabetűt és a keleti pályaudvar messze megkerülésével zsákmányával hazasietett. Na, hát az asszonynak nem lehetett bírnál! A szőnyegét szobájába terítette, becézó gyengédséggel simogatta, simogatta a kezével, a tekintetével. Mert lehetnek álmok, vágyak és remények, melyek megvalósulásában még akkor sem hiszünk, amikor már átéljük őket. Amikor ez az álom ködös fátyolát hullatni kezdi és meleg testű, puha formájú valóra válik... Bertalan effendinek pedig eredeti ötlete támadt. Magára húzta a szobájában a fehér kaftánt, fejére kötötte a piros fezt, a rosszul szelelt csibuka gyujtott — beletelt félóra is, amíg szippantásai az első füstöt feresztették — és méltóságos, keleti lusszúsággal átlépkedett az asszony szobájába. Ez lesz a meglepetés!

Az asszony a szőnyeg közepén állott. És testét áttört, könnyű fátyol fedte, a hádjára vépiros rózsát tűzött, olyan volt, mint Salome Herodes előtt. Bertalan effendinek majd kiesett a csibuka a kezéből. De az asszony néhány pillanatra lecsavarta arcáról az ezüstös fátyol, mely alatt úgy égett a szeme, mint az éjszaka hangtalan setéje és úgy izzott az ajka, mint a gránátalma zamatos húsa. Nevetve fordult a férjéhez:

— Kalifa, maga meg fogja látni, hogy én szebben járom a hét fátyol táncát, mint Smyrna szüzei.

Egy kis malícia, csipős gúny csillogott a szavában, de aztán újra fátyolba csavarta arcát és — táncolni kezdett. A sárgásan ezüstös fátyol mind lejjebb és lejjebb hullott, reszelkő hullámszája egyre erősebb lett. A parányi, galambféhérségű lábát, a világító, lilomtisza test líhegő hevülésben égett, az ajk pedig, mint a nyári éjszakán kinyitott piros mák, harmatos meleget kapott. De aztán megint mind lejjebb és lejjebb hullámszólt a fátyol, újra titokzatosan takarta el az arcot, majd hirtelen egész hosszában úgy eljukkadt a szőnyegen az asszony, mozdulatlanul, alig véve lélegzetet, mint egy nagy, szirmát összazárt, fehértestű rózsza.

A férj kaftánjába törülte homlokát. Mint-ha a világ minden kincse, aranya, gyémántja az őé lett volna, könyörgő, de világparancsoló hangon mondotta:

— Milyen gyönyörű volt, de milyen gyönyörű! Babylon rózsája, kívánj akármit, meg fogom adni neked!

Az asszony lehúzta arcáról a fátyolt és gyermekes makacssággal sózott:

— Igazi perzsa szőnyeg akarok...

A DIVAT SZALON

Irta Gyomay György

A tanyai divatszalon ott lapul, ahol a Harangdülő beleharap a Kenyérváró-halom aljába. A bejáratalán aranyujtások portás helyett két szomorúfűz áll őrt. Ajtaja előtt nem csillogó autók sorakoznak, hanem kacsák és káraló tyúkok. Neonfény helyett a nap és a bujkáló holdvilág világítja ragyogóra falait. Tulajdonosnője egy egyszerű tanyai asszony, névről Harapós Mari. Mégis olyan divatszalon ez, amilyen nincsen még Amerikában sem.

Harapós Mari negyven év körüli, szikár, száraz asszony. Az ura öt esztendeje elhalt tüdővészben. S itt hagyta árván két hold olyan földdel, amelyik éppen csak arra jó, hogy lyuk ne legyen a helyén. Mari néni egy darabig kínlódott, koplalt. Aztán nagyot gondolt. S anélkül, hogy engedélyért szalagált volna, megalapította az első női, tanyai divatszalonát.

A műintézet létezését természetesen nem hirdeti feltűnő cégtábla. Sehol sem látható, hogy itt van a: Harapós divatszalon. A tanyai lányok mégis jobban tudják itt a helyzetet, mintha ezer ujság kiabálná a reklámat. És ünnepek, bálok előtt olyan forgalmat csapnak, hogy Mari néni alig győzi zsákba lapátolni a bankót.

A tanyai divatszalon csekély üzleti tőkével dolgozik. Gyárakkal, nagykereskedőkkel nem áll összeköttetésben. Mégis olyan raktára van, hogy a lányok szíve elfacsarodik az irigységtől, ha bepillantanak a kamrába, ahol az oldalszalonnák és rossz csizmák társaságában lógnak a gerendáról a kegyetlenségnyörű selyemruhák.

Akik nem ismerik a kinti viszonyokat, azok sokáig elgondolkozhatnak ezen a furcsaságon. A beavatottak azonban tudják, hogy Mari néni minden héten üzleti útra indul a városba. Sorra járja, ilyenkor az úri ismerős házakat. Különösen az olyanokat, ahol bálozó, eladó lányok vannak. Aztán azokat a ruhákat, amiket a városi kisasszonyok egyszerű-kétszer viseltek a mulatságokon, olcsó pénzért megveszi. Otthon a földig érő szoknyák aljából lenyír egy jódarabot. Csinál belőle ujjakat, hátat. Aztán előveszi a zörgős varrógépet. A ruha elejére csinál egy csokrot. A hátulját megbolondítja egy újvel. Aztán a ragyogó ruhacsodát beakasztja a kamrába, a gerendára. Sorba, mind.

A nagystélyik és kisestélyik, amelyekről a városban a Zizik, Mocók és Sacik szüttogtak egymásnak irigykedve, így átkerülnek az Őrsziki, Larik, Pollák tulajdonába. S olyan szerelmet birizálnak a tanyai legénység szívében, hogy a kazaltúz ahhoz semmi.

Jószágú Jánoséknál akkora a lárma, mint a hegy. Az ember az istállóban morog. Az asszony úgy kiabál, hogy a dülög hallatszik. A nagylány, névről Jószágú Őrszike pedig úgy jaigat és ri, hogy még a kutyák szeméből is kicsordult a könny.

— Nekem nem kell ócska ruha! — kiabálja a szemét törölgetve Őrszike. — Nekem nem kell olyan rongy, akit Harapós Mari lákolt össze! Vegyen édesanyim újat.

— Vennék, de ha nem telik rá! — csörren vissza az anya szelídebben.

— Mindenkinéltek, csak nekünk nem! Szabó Ilkának minden bábra, minden ünnepre új ruhát varratnak a városban! Pedig azoknak is csak anyai földjük van, mint nekünk! Mégis telik nekik újra! — Az asszony mérgesen levágja a kezéből a

szűrőt, akivel a tejet szűrte. S egyszerre beleszúr a szívébe az irigység tűskéje. Igaz! Szabó Ilkának mindig új ruhája van. És mindig azzal dicsekszik az anyja, hogy száz, meg kétszáz pengőért költött a lányára a városban, a drága boltokban. Neki pedig mindig hallgatni kell. Mert neki nem telik csak ócska ruhákra.

— Azért hagy itt Jóska is, mert én nem tudok olyan színen öltözni, mint Szabó Ilka. — jajgatja tovább keservesen a nagylány és olyan bömbölést csap, hogy még a tehenek is elbődülnek az istállóban. Az ég lassan elkormosodik. Nevette kukucsakálni kezdenek a csillagok.

Szellő suhan végig a tanyák közt. És a Harangdülő felől nóta száll a végtelenségbe.

Jószágú Jánosné szétnéz az elkormosodó világban. Kendőt köt a fejére.

— Öltöz, mert ha nem jössz, semmilyen ruhát nem veszek! — kiált a lányára. És lassan elindul a kazlak felé, ahol egy pár liba összekötte várja, mi lesz a történelem.

Az asszony óvatosan fellemeli a libákat, hogy el ne gágogják magukat. Visszapilllog, nem látja-e az ura? Aztán elindul sebesen a tanyai divatszalon irányába.

Őrszike szipogva bámul utána. S amikor látja, hogy itt további tárgyalások már nem lehetségesek, elindul ő is az anyja után.

Az esti sötétben nesztelenül lépked a két vásárló a Harapós Mari tanyája felé. Az anya arra gondol, hogy ha húsvétkor egy

bárnyt adott azért a piros ruháért, akkor most a pár libáért még sebbet vászlát. Őrszike pedig azon töpreng, hogy ha legközelebb találkozik Szabó Ilkával, azt mondja neki, hogy a városban csináltatta a ruhát kerek kétszáz pengőért. Hogy pukkadjon egyszer Szabó Ilka is.

Az elgondolkozásában észre sem veszik, már ott vannak a Kenyérváró-halom aljában. Ott áll már előttük az ígérget csillogó földje, a divatos tanya.

Jószágúné szétnéz a sötétben. Látja-e valaki. Aztán óvatosan a ház elé lép. Bekopog. Mikor azt hallja, hogy szabad, a lányát előre löki. Aztán ő is belép a libákkal a divatszalonba.

— Jó estét!

— Maguknak is — néz Harapós Mari műértő szemmel a libákra.

— Kerülne-e ennek a lánynak valami ruhaféle? — teszi le a mázolt földre óvatosan a kékszemű libákat az asszony.

— Vetközz le! — int a tulajdonosnő Őrszike-re és indul a kamra felé.

A lány levetkőzik. Harapós Mari ruhákat hoz be. Az egyiket húzni kezdi a lányra. Aztán igazgatja, méricskéli, tükkel szurkálja elől, hátul.

— Csudagyönyörű. Kegyetlenség vagy benne, lelkem, — mondogatja.

Jószágúné dagadó kebellet hallgatja a lányá dicserét. Egyszerű szíve csordultig telik örömmel. Csaknem feltalja szemével a lányát és a ruhát. Aztán megkérdezi, mi lenne leginkább a ruha ára.

Harapós Mari a libavalutát átszámolja pengőre, majd lisztre. S nagy hallgatás után kimondja a végösszeget.

— Kapok még egy szakajtó lisztet. Jó? — Jó lesz, Mari, — sóhajtott megkönnyebbülve Jószágúné s új járkál a lányá körül, mint az itélőbíró.

A ruha ezután lekerül Őrszikeről. A varrógép zakatolni kezd. Harapós Mari munkához lát. Igazgatja a ruhát mindenfelől. A vevők pedig úgy hallgatnak és bámulnak, mint a sült halak.

— Erre a ruhára senki sem mondhatja, hogy nem tiszta új! — állapítja meg a munka végén a varrónő.

Kintről hirtelen kopogás hallatszik. Nyikorog az ajtó. Új vásárlók lépnek be.

Jószágú Jánosné és Őrszike csaknem elvágódnak a látványosságtól. A dicsekedő Szabó Ilka és az anyja állnak a konyhában. Az a Szabó Ilka, aki szákakra mondja mindig a ruháit és aki el akarja csavarni a Jóska igaz szívet.

A két asszony és a két lány úgy néznek egymásra, mint a mérges pulykák. Szabóék sápadtak és ijedtek. Jószágúék kékvörösek a méregtől. A Szabó lány kezéből kihull a kosár. Két barnapiros hátsónka huppan tompan a földre. Utánuk két szál kolbász gígyózik.

— Innen kerülnek hát elő azok a drága új ruhák, — harsogja diadalmasan Őrszike Ilkának. — Innen veszitek a százpengős ruhákat, te híres!

— Innen hát! Innen vásárolnak a büszkeségek is! — toldja meg a szót Jószágúné meglegedetten és harciasan felkapja az egyik sonkát.

— Ne veszekedjenek! — nyúl a sonkák és kolbászok után Harapós Mari és a kamrába tessékeli az új vevőket, nehogy egymásnak essenek.

Jószágúék gúnyosan néznek. Aztán boldog meglepedéssel indulnak az álomszép ruhával az éjszakának. Vissza sem fordulnak még akkor sem, amikor a libák hangos gágogással búcsúznak tőlük. S arra gondolnak, hogy a földicskvő Szabó Ilka a legközelebbi bálon úgy fog hallgatni, mint a rög a Kenyérváró-halom aljában

ÉRTÉKES

KÖNYVJUTALMAINK

HÁZTARTÁSI TANÁCSOK, írta egy háziasszony. A bevásárlás, takarítás, edények tisztítása, mosás, vasalás, asztalterítés, a vendégek asztalán való elhelyezése, felszolgálás, étrend-összeállítás, ünnepi és alkalmi ebédek, vacsorák, tálalás, buffet, előételek (hors-d'oeuvres), vegyes ízeitök, sandwichek, levecskék, halak, húsok, főzelékek, körítések, sütsés és befőzés művésze. Ez a hasznos tanácsokat tartalmazó könyv minden otthonban nélkülözhetetlen.

BÖNYI ADORJÁN „Jómadár” című alkotása a kiváló író lenyűgözően érdekes, ragyogó fantáziával megírt, bűbájos szerelmi regény a békebeli magyar vidéki társadalom életéből.

LÁZAR ISTVÁN, az elhunyt, tüneményes tehetségű széki író „Omlik az udvarház” című erdélyi tárgyú regénye a székelység ragyogó lelkirajza.

LÁZAR ISTVÁN másik értékes könyve a „Múmia” című. Az író csapongó fantáziája korlátlanul érvényesül ebben a fantasztikus, keleti tárgyú, szenvedélyes és bizarr regényben.

H. G. WELLS „Csodálatos történetek” című művében valóban csodálatos történetek izgalmasan izgalmasabb változatú filmszerűen peregnek s kiszámíthatatlan meglepetésekkel lepik meg az olvasót.

H. G. WELLS „A tengeri tündér” című regényében a rendkívüli fantáziájú és gazdag skálájú, termékeny író különösen eleven, lendületes, szórakoztató, könnyed szerelmes történettel köti le az olvasó érdeklődését.

H. G. WELLS „Amikor az üstökös eljön” című könyve a háborúba kényszerült embernek a forró sóhajtsa az otthon, a tüneményes álomszág, a szerelem után.

Könyvajándékunk azoknak az előfizetőknek esedékes, akik a negyedévi 6 pengő előfizetési díjat és 20 fillér postaköltséget előre egy összegben küldik be.

Kalandom Ausztráliával

Vidám beszámoló
egy házaspár,
expedíciójáról

XV. FEJEZET

Írta:
D. Keömlény Ibolya

Szörnyű órákat étem át. Gyöttrő félelmemben valahányszor kinyitolt az üzlet ajtaja és vevő lépett az üzletbe, olyan szivdobogást kaptam, hogy azonnal le kellett ülnöm. Mindenkiben hatóságí embert láttam. Ha ez így megy sokáig, szívbjajos leszek!

Míg én a hatóságot előlről vártam, addig az hátul az udvar felől jött be, egy kétméteres, szélesvállú óriás képében. Eppen halat sütöttem az üzletben, mikor Mac hamuszürkére vált arccal megjelent a küszöbön és elhaló hangon suttozta: — Tessék kijönni, egy titkosrendőr van itt, Mr. Vaáryt keresi.

— Jóságos ég! — nyugtem és ólmos lábakkal vászorogtam Mac után.

— Hallom, a férjemet keresi!

— Igen.

— Még nem jött vissza a halcsarnokból. Minden percben itt lehet. Nem értem, hol marad ma olyan sokáig? Egyébként azt hiszem, velem is megbeszélheti az ügyet. Hiszen voltaképpen engem terhel a felelősség... Én vagyok az oka ennek a szerencsétlenségnek!

— Szép, hogy ezt így elismeri!

— Istenem, ha egyszer az én hibám! Higgye el, azóta sincs egy nyugodt percem. Mondja kérem, mivel szokták az ilyesmit büntetni?

— Az a körülményektől függ! Jelen esetben, véleményem szerint, legalább félelvi börtönt kap.

— Börtönt? Az Isten szerelmére, hiszen ez borzasztó! Hát nem veszik tekintetbe, hogy a hal esetleg olyasmit evett, amitől minden körülmények között mérgező hatása lenne?

— Miféle hal?

— Hát, amit kimertem. Hány ember pusztult el?

— Nem értem, miről beszél!

— A halmérgezésről. Vagy nem amiatt jött?

— Nem, én erről semmit sem tudok.

— Ó!...

— Valami szökött délamerikai fickó ügyében keresem a férjét. Elfogtuk az ipét... Ebben a pillanatban lépett be János. Mac bizonyára megsúgta neki, hogy ki várakozik rá, mert igen sápadt volt. Annál jobban örült, mikor megtudta, hogy Pablo Castro horogra került, még hozzá nem egészen üres zsebekkel. János túlaradó boldogságában meghívta a titkosrendőrt villáreggelire. Szegény nem tudta, miről beszélgettünk néhány perccel ezelőtt.

— Örülnek, ha egy kis friss, ropogós rántothallal megkinálhatnám. A feleségem roppant izletesen készíti... A kétméteres ember rögtön talpra szökött. A hal említésére megrázkódott, mintha a testébe villányáramot vezettek volna. Hallani sem akart villáreggeliről. Nagyon köszöni, mondta, de neki rengeteg dolga van még és ezzel villámgyorsan elvágatott.

— Micsoda derék ember. Nem fogad el semmit. Mondhatnám, túlzottan korrektek...

— Elhiheted nekem, ez velünk szemben még éhínség esetén is ilyen túlzottan korrektek lenne!...

— Az újságok tele voltak szenzációkkal.

S., a híres pilóta rekordrepülés közben lezuhant és nyomaveszett. Mentőexpedíciókat indítottak a felkutatására. Az emberek lélekzetfojtva lesték a fejleményeket: megkerül-e szegény, vagy sem? Nemsokára a mentő-repülő közül is eltűnt egy. Az igazam a tetőfokra hágott. A templomokban istentiszteleteket, könyörgéseket tartottak a pilóták megmeneküléséért. A naplajok állandó különkiadásokban tájékoztatták a közönséget.

Tasmaniában árvíz pusztított. A kár meghaladja a másfél millió font sterlinget.

Az új vasúti hálózat tervezete elkészült, a munkálatokra 25 millió font sterlinget irányoztak elő.

Sydneyben megkezdték a világ leghosszabb hidjának építését. A sydneyekkel eddig se lehetett bírni, ezután még kevésbé lehet majd. Melbourne okkersárgára vált az irigységétől.

Egy angol milliomosnó eltűnt a vadonban. Turistáskodni ment, egyideig pontosan jelezte az útját amerre haladt, ahogy azt ilyen esetben szokás, de aztán abbamaradtak a jelek. A milliomosnó vagy megúnta a jelezgetést, vagy egyéb okokból szüntette be, egyszóval neki is nyomaveszett. Miután a nő vonagyonát otthonhagyta, így nem valószínű, hogy büntény áldozata lett. Mindenesetre titokzatos eset! Na, majd az ausztráliai bennszülöttek felkutatják. Azoknak jobb szimatjuk van, mint a vizsláknak. Ilyen esetekben összeszednek vagy két-három tucatot belőlük, mindegyiknek a markába nyomnak valami használati tárgyat az eltűnt holmijából, aztán hajrá neki, menjtek és szagoljatok, amíg élve vagy holtan elő nem kerül. A majomképű, gypjas-hajú aüssi-bennszülöttek számtalan esetben nyomra vezették már a hatóságot.

Ezek az izgalmak remegtették az embereket, amikor Melbourne városán végigsöpört a hír: „Sztrájkbaléptek a kikötőmunkások.” Mac hozta elsőnek haza a legújabb szenzáció és olyan arccal újságolta, mintha az összes kikötőmunkások legalább is édesfiai volnának.

— Igen? Sztrájkba léptek? Hát aztán? Majd ha megúnták, abbahagyják!

— Ó, hogy a... Még hallgatni is rossz az

efajta beszédét! — Mac úgy nézett rám, mint egy istenkáromlóra. — Élet-halálküzdelem a sztrájk. Erről nem szabad így beszélni. Sok gyermek, meg asszony marad kenyer nélkül miatta. Néha olyan soká el-tart, hogy az utolsó pánát is elviszik a munkások feje alól. Az emberek éhesen, korgó gyomorral a csupasz földön alusznak, ha ugyan nem kerülnek ki az utcára! Az itteni munkásnép jóléte kétélű fegyver. A nép aránylag jól keres és magas színvonalon él. A heti részlettörlesztések rácsabítják a házvásárlásra, autótartásra és egyéb költséges passziókra, aztán, ha néhány hétig nincs kereset és a részleteket nem fizetik, a kereskedők rögtön előráncigálják a „tulajdonjog fenntartása mellett” című üzleti csalafintaságot és rohögve rügják ki a félig kifizetett házakból a szerencsétlen embereket. Gyakran előfordul, hogy a sztrájkoló munkások gyermekei nem mehetnek iskolába, mert a cipőt is eladják a lábukról!

— Úgy? Akkor az apáik közönséges bitanogok, amiért ilyen előtapasztalatok ellenére ujjat húznak kenyéradóikkal. Kívánnám minden ausztráliai munkásnak, hogy néhány évre Európába deportálják, megizlelni az igazi proletáréletet. Tudom Istenem, négykézláb másznának vissza ebbe az Eldorádóba! Száz évig nem lenne itt sztrájk. Saját ház, öt-hatszobás lakással, autó, meg egy toronyóra láncsal, hiszen ezek azt sem tudják, hogyan élnek! És ahelyett, hogy megbecsülnek ezt a fene nagy jómódot és mindennap térdenállva adnának hátát az Uristennek, amiért ide teremtette őket ebbe a paradicsomba, mindig több pénzt követelnek és kevesebbet akarnak dolgozni érte!

— Az ausztráliai munkás mentalitását csak ausztráliai értheti meg! — felelte Mac gögösen.

— Na, ne beszéljen! Tudtommal maga ír származású és ugyancsak oda van értük! — Negyven éve élek idekint és most már én is közéjük tartozom.

— Ej, ej, még a végén megérem, hogy csupa szolidaritásból maga is sztrájkba lép?!...

Az udvar felőli ajtón kopogtak.

— Nézze meg, ki van kint és mit akar? Mac kicsoszogott. Kint a hangos beszéd hallatszot, aztán bejött Mac és azt mondta: — A szomszéd trafikosné fia van itt, egy eladó kutyát hozott.

— Kutyát?... Mondja neki, jöjjön be!... Megvettem a kutyát másfél shillingért.

A fiú először három shillinget kért érte, de amikor az összeg felét kínáltam, ész nélkül kapott az alkalmon és kezembe adta a kutyát.

— Tessék, itt van. Odaadom, mert tudom, hogy itt jó dolga lesz!

— Te ilyen nemes gondolkodású vagy? Azt mondta, hogy igen, ő nagyon nemes gondolkodású.

— És mondd csak, te gyerek, miféle fajta kutya ez? — kérdeztem, a kedves kisesi jószágot simogatva.

— Ausztráliai terrier. Tiszta faj. Csak tessék neki sok tejet adni, mert ez még nagyon fiatal.

— Ne félj, kis fiam, olyan élete lesz, mint egy maharadszának. Én nagyon szeretem az állatokat.

— Tudom. Azért is hoztam ide. Gondoltam, a Tiger után biztosan tetszik akarni egy másik kutyát.

— Milyen okos gyerek vagy?!

Hogy a gyerek „milyen” okos volt, azt később keservesen tapasztaltam. János nagyon örült az új kutyának és üres óráiban azzal szórakozott, hogy a kutyát, melyet Tomynek neveztünk el és a macs-

Vászon, felhőnemű, helenque
Mössmec IV. Vári-u. 1

kát egymáshoz szelidítse. Fáradozását rendkívüli siker koronázta. A két állat nem sokára egy tából evett és egy kosárban aludt. János szörnyű büszke volt erre a teljesítményre. A tavasz ébredése fűszeres illatokat kevert a levegőbe, felvilágyította a kedélyeket, vidám nótázásra ösztökélte az ajkakat és általában minden igyekezetével azon volt, hogy egy kicsit megbolondítsa az embereket.

Az üzlet forgalma egyelőre nem csökkent. Sőt, mintha az emberi szervezetek fokozottabbl mértékben kívánták volna az idegeket erősítő, agyat tápláló, foszfortartalmú halételeket. Zsákszámba fogyott az osztriga és alighogy a hatalmas rákokat, langusztokat kitették a kirakathba, máris jelentkezett rájuk vevő. A pénzesfiókban halomba gyűlt a pénz és estére a vilószoba tükrös asztalán, egy aranyozott szélű ízléstelen virágváza alatt, bankjegyek lapultak. A papírpénzt ide rejtettem, Hymanék tanácsára. Náluk egyszer fényes nappal kilopták a papírpénzt a pénztárból, mialatt a szomszéd szobában ebédeltek. A bankó alkalmasabb az ilyen vállalkozásra, mint a fém pénz, mert nem zörög. Az ausztráliaiak angyalian értik az efféle trükköket!...

— Nyáron szabadságra megyünk! — mondta egyik nap bevásárló körútjáról hazatérve. — Természetesen külön-külön, mert az üzletet, ha nincs is nagy forgalom, nem zárhatjuk be. Nyolc napi pihenést megérdemlünk ennyi munka után. Hála Istennek elég szépen kerestünk, ezt a kis fényűzést megengedhetjük magunknak!...

— Én inkább itthon pihenek és ruhákat veszek, — feleltem. — Azt is vehetsz!... Igaz is, hogy el ne felejtsem, találkoztam Kiss Bénével. Azt üzeni, hogy a felesége már nem nehezel amiért kihagytuk az üzleti vállalkozásból, sőt egyenesen halás. Penziót nyitott az Elizabeth-streeten és Béni szerint a vállalkozás szenzációsan sikerült. Most is több mint húsz lakójuk van. Béni nem jár már műhelybe dolgozni, csupán otthoni munkát vállal, miután a penzióval neki is sok dolga van, ő jár ki a hajók érkezéséhez kivándorlókat fogni. A napokban sok magyar érkezett. Többek között egy román megszállt területről való nyugalmazott járásbíró a családjával és egy jómódú kassai fiatalember. Ez a kassai el fog jönni hozzánk, Kiss Béni megmondta a címünket. Az utcán rikkancsok robogtak végig:

„Herald News, Herald News, heves összetűzés a sztrájkoló kikötőmunkások és a...“

— Halló, Mac! Szaladjon, vegyen gyorsan egy lapot, — szolt ki János a konyhába.

— Miért igazsz annyira? Már téged is megbolondított ez a sztrájk?

— Na hallod? Fogalmad sincs, mi folyik a kikötőkben! Ma korán reggel vágatató lovasrendőr-osztagokkal találkoztam. Úgy repültek, mint a szelvény a kikötők felé. Itt nem olyan szeliden zajlanak le a munkások „megmozdulásai“, m'nt nálunk. Ezek itt valóságos ütközeteket vívnak. A villamoson mesélte egy alak, hogy a sztrájkoló gépfegyverrel lönek a dokkokban dolgozó sztrájk-törökre. Az itteni olaszokra kemény idők járnak.

— Mi közük ehhez az olaszoknak?

— Mindössze annyi, hogy a sztrájk-török kilencven százaléka olasz kivándorló. A többi tíz százalék is külföldiekből áll, még magyarok is vannak köztük. Az olaszokat eddig se szerették idekint, de most aztán egyenesen gyűlölik őket.

— Kit nem gyűlölnék az ausztráliaiak? A franciák kivételével mindenkit. Még az angolországi angolokat is utálják; pomi-nak csúfolják őket, bennünket pedig dájgónak, mert véleményük szerint nem elég fehér a bőrünk. Nem is szólva a németekről, akiket egyszerűen lekutyáznak. Emlékszel mikor annak a debreceni cipész-mesternek a kis fiát izzó németgyűlöletükben félig agyonrúgták az elemiiskolai társai, mert ezek itt folyton összekeverik Magyarországot Ausztriával és a gyereket osztráknak írták be?! Ezért a „kis tévedésért“ szegény magyar fiúcska majdnem az életével fizetett. Undok, tudatlan, komisz nép ez! Mac meghozta az újságot. Úgy szuszogott, mint egy gőzmasina, a pápaszeme is félrecsúszott a nagy sietségben.

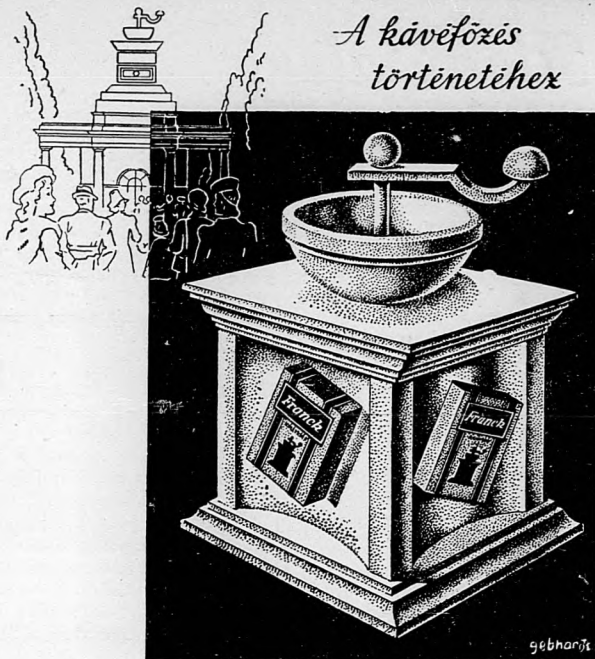
— Mi az, talán versenyt futott a rikkancsokkal?

— Haszontalan kölykök, úgy száguldanak, mint a fergeteg. Ahe-lyett, hogy megvárnák, míg az ember kijön a házból. A Sydney-road sarkáig loholtam, míg végre egyet elesíptem közülük. János beletemetkezett a lapba és olvasás közben különböző indultszavak röpdöstek körülötte. Azon botránkozott, hogy a kikötőmunkások bosszút esküdtek az összes melbournei olaszok ellen és az esti sötétség leple alatt tönkrezték egy csomó olasz kereskedés kirakatát.

— Nem értem az olaszokat — mondtam. — Minek avatkozna az itteniek ügyeibe? Miért akarnak mindenáron sztrájkot törni? — Megnyugtatlak, nem önzetlenség vezérli őket. Tudod te, mennyit keres egy dokkmunkás? Húsz fontot hetenként, az közel hatszáz pengőnek felel meg! Ennyi pénzért még a pokolba is elmenne manapság az emberek. Különösen a mindenre elszánt kivándorlók, akiket egyedül a kereseti lehetőség csábított ki ide.

(Folyt. köv.)

A kávéfőzés történetéhez

Keressük fel...

a Nemzetközi Vásárt és ott is izleljük meg, milyen pompás minden kávéitalhoz a **Franck**-cikóriakávé. Mindig előnyös ugyanis, ha a frissen megőrölt kávé mellett a kávéfőzéshez megbízható és odaváló cikóriakávé is használunk.

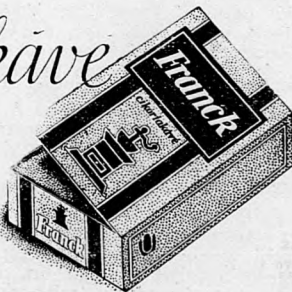
1828 óta viseli dobozán a **Franck**-cikóriakávé a megbízhatóság jelét: a kávédaralót. Azóta is mindig, mint szemnek és száznak kedves, igazi érték szerepel ez a gyártmány a fogyasztók előtt. És méltán! Sötétebb színt, kiváló ízt és tökéletes finom zamatot ad mindennapi kedves kávéitalunknak a

A megbízhatóság ismertetője!

Franck

cikóriakávé

Rivaldafény

IRJA MÁTRAI-BETEGH BÉLA

NEMZETI SZÍNHÁZ

Az örvény

Túl a Dnyeperen, a XIX. század Oroszországában, egy másik világ kezdődik. Az órák két órával előbb járnak, mint a miénk, az érzelmek és a gondolatok két évszázaddal hátrább. A vonatok alatt szélesebb a sín, mint nálunk, a mérhetetlen síkság fölött, ha elnyargal gyors lovain a nyári zivatar, a felhők alakjában és a mennydörgésben a szegény, babonás muzsik jeleket lát, megrettenve ikónja elé térdel és könyörög. A csinovnik kancsukával jár a tanyákon s az érzelmek is korbácsot suhogtatnak a lelkek fölött. A végtelék országa ez, végtetes a nyomor és a gazdagság, végtetes a lelkek indulata, — Így írják le országukat saját, nagy regényírói. A végtelék azonban nem férnek el drámában, ha csak nem egy Shakespeare szelídíti meg őket. Ezért van az, hogy az orosz irodalom olyan szegény színpadi művekben. A szeszélyes, szélesen, tragikus és tünnyán áradó orosz lélek nem drámai anyag, nem csatornázható és nem vezethető be a színpadra, mert vize mindig a Volga végtelen vize marad. Ez a bánatos táj pedig színpadon, ahol megszoktuk a mozgalmasságot és a meglepő teteket, csak állókép marad s ez egy kicsit unalmas.

Őt felvonásnyi állóképből nem kerekedik dráma Osztrovszkij kezében sem. Pedig az őt felvonás mindegyike érinti az orosz életet, sőt egyes európai életet is. Ismerjük, persze szelidebb és nem ilyen, szinte az örültség határán álló formában, a zsarnoki szülőket, akik rátenverelnék gyereük sorsára s nem engedik őket egy önálló elhatározás szelére sem. Ez a téma magábanvéve drámai mag. Azután ismerjük az aszszonyt, aki érzékie csabításának engedve megcsalja az urát, majd elmeszi a lelki furdalás. Ismerjük a férfi, aki megcsocht. Ismerjük a fájdalom, szenvedő, wertheri szerelmezt, a zsarnok nagybácsit, a babonás, jóslatokat és átkokat villámzó vénasszonyt, az ostoba, elmaradt nép közt járó egyetlen felvilágosult, akit kora és faluja nem ért meg, szóval ismerjük a drámai szereplők mindegyikét s mindegyik mögé el tudunk képzelni egy épkezláb színdarabot. S mégis, így együtt, ez az elűzött, túlméretezett embersereglet, eszelős problémáival, szertelen indulataival, fölfokozott érzékeny és beteg lelkiállagával, semmiképpen sem akar tömör drámává összeállni. Miért? Mert a Volga nem hajlandó színpadi átlak között csörgedezni, az orosz síkság nem hagyja magát színpadi keretekben kimérni, a szertelen orosz lélek nem engedelmessékedik egy színműrő sarkantyújának, hanem ágaskodik, felhorkan és elnyargal, amerre szeszélyes vágyai, örökös, dacos mélobúbia, szentimentalizmus és álmai viszik. Ez a táj pedig már nem a miénk, nem az európai emberé. Ezt a vívódást, ezeket a problémákat mi nem értjük, legfeljebb szemléljük s halvány unalommal csodálkozunk.

Ez a dnyeperentúli világ tárul fel Osztrovszkij színművében, olyan kispolgári, orosz emberfajtát mutatva be, amelyet eddig alig ismertünk színpadról. A

Nemzeti Színház jól tette, hogy Trócsányi Zoltánnal kiadta ezt a világot, mert hiszen a nemzet színházának célja, hogy néha-néha ismeretlen tájakra vezesse el a nézőközönséget. Vizváry Mariska játssza a családján zsarnokoskodó anyát s megtesz mindent, amit ebben az egysíkú jellemben megtehet. Összesen három életteljes alak mozog a színpadon; egy tűzrólpattant orosz leány, egy dőllyős, aranyláncos falusi kiskirály és egy elesett, megnemértett tudósféle. Olthvy Magda, Bartos Gyula és Gózon Gyula alakítja

ezt a három szerepet, nem csoda, ha a közönség őket érzi legközelebb magához. A többi figura, Somoogyi Erzsébet, Ujlaky László, Gobbi Hildé és Ungváry László elmosódik a szentimentalizmusban és a gonoszságban, eldől benne s egyetlen alakítás sem hagy mélyebb nyomot maga után. Ha az orosz irodalmat akarta megmutatni egy pillanatra a Nemzeti Színház, megtehetette volna Csehovval is, aki közelebb áll az európai gondolatokhoz, mint Osztrovszkij. De a célt Osztrovszkij Örvénye is megteszi...

ÚRI TÁRSASÁG

KÖNYVEK

Dékány András, a kitünő fiatal regényíró „*Kétszáz négyszögöl*” című, most megjelent új munkája több és más, mint a rendes regények. A szellem munkásainak álma a kis nyaraló után és ennek az álomnak lemondással, szorgalommal és ügyeskedéssel való realizálása: erről szól a „*Kétszáz négyszögöl*” és minden szellemi munkás érzelvillágának legérzékenyebb húrjait szólaltatja meg. Dékány András írásművészetének egyszerűsége, frissesége és ötletessége olyan érték, ami kivételes jelenség a mai irodalomban. A szerzőnek őszinte elismerésünket küldjük, kedves olvasóinknak pedig figyelmébe ajánljuk ezt a rendkívül érdekes és mai könyvet. — **Daán Miklósné H. Hedvig** regényt írt az ősmagyarok életéből, „*A somogyi puszták tündéré*” címen. Érdekes mesészöveg, biztos történelem-látás, stílusos nyelv és a jól megrajzolt figurák a könyv értékei. A regény Kaposvárt jelent meg, a szerző kiadásában.

A közismert **SEMLER cég** mindennemű *finom szöveteiben ma is nagy a választék.*

HÍMEN-HIREK

Berta Mária pezsztentlőrinci kedves előfizetőnk és **Schröder Alajos** házasságot kötött. — **Szöllősy Sándor** és neje, **Jávor Etelka**, soproni hűséges előfizetőnk fia, Zoltán, eljegyezte **Schulte Hildát**, Essenből. — **Fortenbacher Irma**, kiadóhivatallunk tisztviselője és **Balikó József** jegyese. — **Tillinger Erzsébet** csákvári hűséges előfizetőnk és **Soós Lajos** házasságot kötött. — **Gassel Edith** bpesti kedves előfizetőnk és **Brassói Frigyes** örök hűséget esküdött a kőbányai ref. templomban. — **Albisi Bakcsy Gitta** bpesti hűséges előfizetőnk eljegyezte nemes **Eder-Szászy Ernő**. — **Kümmel Magda** kedves előfizetőnk és **Bakcsy József** gyűrűt váltott. — **Hegedűs Baba** nagyváradi hűséges előfizetőnk eljegyezte **Bakcsy Gergely** repülőhadnagy. — **György Emília** bpesti régi előfizetőnk és **Szabó József** MABI-főtiszt házasságot kötött. — **Németh Anna** hosszúpályi kedves előfizetőnk eljegyezte **Pákey Béla György** t. hadnagy, MÁV-tisztv. Debrecenben. — **Pákey Gertrúd** áll. tanító, Debrecen-nagykirvai hűséges előfizetőnk eljegyezte **Juhász László** s. jegyző, Taracközről. — **Öv. Kelecsényi Mihályné** régi előfizetőnk unokahúga, **Gyökemányi Mária** és dr. **Rigó Béla** m. kir. postatiszt, a szamosújvári református templomban házasságot kötött. — **Etelki Baba** sümegi kedves előfizetőnk eljegyezte dr. **Nyers I. Zoltán**, Rimaszombat. — **Bezelits Etus** okl. zongoratanító, Körömend és **Tánczos István** áll. tanító, tart. zászlós, Nagyállás, örök hűséget esküdött.

ÚJ KISMAGYAROK

Dr. Móra Bertalan pü. min. fog-gyakornok és neje, **Andrási Izabella**, lapunk kiadóhivatali tisztviselője boldogan jelentik, hogy házasságukat az Ég kislíval adotta meg, aki a szent kereszttségben a Bertalan nevet nyerte. Keresztzülk: dr. Móra Lászlóné és dr. Móra László középiskolai tanár. — **Siklós Béla** és felesége, **Biró Lucy** bpesti kedves előfizetőnk örömmel értesítenek, hogy kislíuk született, aki a szent kereszttségben a Béla Tihamér nevet kapta. Keresztzülk: ifj. Gulyás István és neje, **Biró Rózsa**. — **Sánta Kálmán** és neje, **Dorner Ica** budafoki hűséges előfizetőnk boldogan értesítenek, hogy két és fél éves Henriette kislányuk mellé a jó Isten kislíut adott, aki a szent kereszttségben a Miklós Mihály nevet kapta. — **Litványi Iván** és neje, **Mürkl Mária** kispesti régi előfizetőnk örömmel jelentik, hogy Pityu és Gyöngyi gyermekeik mellé a jó Isten kislíut küldött, aki a szent kereszttségben a János Sándor Csaba nevet kapta. Keresztzülk: Váraljai Margit áll. tanító és Litványi László aranyműves. — **Dr. Répássy Károly** és neje, **Bucsay Vilma** miskolci kedves előfizetőnk boldogan értesítenek, hogy az ég kislíval adotta meg őket. A kislíu neve **Olívér Ottó**. — **Kiss Mihály** hentes- és mészárosmester és neje, nyiregyházi hűséges előfizetőnk örömmel közlik, hogy kislányuk született, aki a szent kereszttségben az Ilona Mária nevet kapta. Keresztzülk: Bérczi Sándor és neje. — **Páldy Béla** gépésmérnök, a Panónia Áramszolgáltató Rt. kerületi mérnöke és neje, nemes **Szabó Katalin** pápai kedves előfizetőnk boldogan értesítenek, hogy Iván és Béla gyermekeik mellé a jó Isten úra kislíut küldött, aki a szent kereszttségben a Péter István nevet kapta. Keresztzülk: nemes Szabó Józsa, Nyitra és dr. Laky István b. igazgató, Pozsony. — **Karácsony Kálmán** és neje, sashalmi hűséges előfizetőnk örömmel tudatják, hogy házasságukat az Ég kislíval adotta meg, aki a szent kereszttségben a Tibor Mihály Csaba nevet kapta. Keresztzülk: nemesmagosi Szuh Irma és dr. Kovács Mihály. — **Németh István** és neje, **Bencze Erzsébet** régi bpesti előfizetőnk boldogan értesítenek, hogy a jó Isten kislíval ajándékozta meg házasságukat, akit Zsuzsanna Ilona névre kereszteltek. Keresztzülk: Kranauer Lajos és neje, Bpest. — **Dr. Horváth Béla** toronyi kóroveros és neje, **Farkas Baba** közlik, hogy Attilájuk mellé az Ég kislíut küldött, akit a Zsuzsanna Ida Margit névre kereszteltek. Keresztzülk: dr. Szabó István és neje Horváth Ida, Budapest.

IN MEMORIAM.

Nagy Ferencné szül. **Marcsa Jolán** bpesti hűséges előfizetőnk csendesen elhunyt.

HÁZTARTÁS

Csuka tűzdelve. A csukát megtisztítjuk, besózzuk, szardellával sűrűn megtűzdeljük, vajjal bekenjük és roston megsütjük. Tálra tesszük és tejföllel behabart frós-vajas mártással leöntjük.

Velő citrommal. A borjúvelőt megfőzzük, hártájától megtisztítjuk, vigyázva, hogy a velő egyben maradjon. Félлитernyi vízben ismét főzzük fel, míg forr. Ezalatt készítsünk 2 deci tejből egy kis kanál liszttel habarékot s állandó kavarrással öntsük hozzá azt a levét is, amiben a velő főtt s egy egész citrom levét adjuk hozzá. Tovább nem szabad főzni, mert a velő összeturósodik. Citromszeletekkel díszítve feladjuk.

Almamártás tormával. Öt deka vajat porcellánedényben jól elkeverünk s egyenkint adunk hozzá 4 tojás sárgáját, 4 kanál jó ecetet és kevés sót. 1—2 ujnyi forró vízzel telt edénybe állítva, tűzön addig kavarrjuk, míg sűrűsödni kezd, ekkor le vesszük s további kavarrás után adunk hozzá kis tányér reszelt tormát, 1 kanál porcukrot, egy nagy, reszelt almát és mustárt tetszés szerint, s azután felhigítjuk tejföllel vagy borral s hideg helyre tesszük. Hideg húsokhoz kitűnő.

Tyúk töltve. A tyúkot tisztítás után a hátán felvágjuk, a csontokat kiszedjük belőle, a combcsontokat azonban bennhagyjuk. Szétterítjük a következő töltelékkel megtöltjük: ½ kgr borjúhúst, ¼ kgr sertéshúst, 5 dkg szalonnát többször át-darálunk tésztafinomságra, kevés champagne-gombát is darálhatunk bele. Egy személyt tejebe áztatva jól kicsavarunk, 3 kemény tojást megreszelünk, kevés borsot, sót és 4 nyers tojást jól összedolgozunk s a szétterített tyúkot ezen töltelékkel megtöltjük, szorosan összevarrjuk. Egy fazék vízben a kiszedett csontokkal együtt, sóval, zöldséggel főni tesszük s jó tyúkhúslevest főzünk, de óvatosan, hogy a tyúk bőre szét ne repedjen. Ha megfőtt, a húst tálra helyezzük és hideg helyen tartjuk, kendők között gyengén le is préselhetjük. Ha teljesen kihűlt, egyforma szeletekre vágjuk. Melegen való tárolásnál főzés után kissé megpirítjuk. Sütés alkalmával szalonnaszeletekkel lehet átkötözni.

Hüspudding. Sertés- vagy borjúhúst előbb zsírban megsütünk, azután ledaráljuk és reszelt vöröshagymás forró zsírban pároljuk. Megsózzuk, borsozzuk és tejföllel összekeverjük. Csak tojással és finom liszttel könnyű palacsintatésztát kavarrunk, palacsintásütőben kisütjük és tűzálló edénybe, melyet előbb teljesen kiszírozunk, egyenkint berakjuk s a lapokat a hüssal bekenjük. Legfelül palacsintát teszünk. Két tojássárgáját tejjel elkeverünk, ráöntjük a palacsintára és a sütőben félóraig sütjük.

Öntött zöldsaláta. A salátafejeket megmosás után 4 részre vágjuk és tálra rakjuk. Füstölt szalonnát tőpörtyűre sütünk és a zsírját leszűrjük. A zsírába ecetet, sót, kevés vizet és 2 cikk fokhagymát teszünk, felforraltjuk és a salátát leöntjük vele s befödve félórát állni hagyjuk. Ez-

után újra leszűrjük, a fokhagymával ismét felforraltjuk s ismét betakarjuk. Ezt ismételjük háromszor, míg a saláta megfonnyad. Utólszor a levét leszűrjük, a fokhagymát kidobjuk belőle, lehűtjük, egy deci tejfölt egy tojás sárgájával elhabarunk, a saláta levéhez hozzáöntjük, folyton kavarrva felforraltjuk s a tálba helyezett salátára töltjük. A tőpörtyűt a tetejére hintjük.

Tésztareceptek

Rákóczi-szelet. 13 deka friss vajat habosra keverünk, 3 szelet puhított csokoládét adunk bele, simára kavarrjuk, egyenkint teszünk hozzá 1 egész és 7 tojás sárgáját, 13 deka porcukrot és habosra kavarrjuk. 13 deka héjával darált mandulát, 13 deka finom lisztet s végül a 7 tojás fehérjének kemény habját adjuk bele. Tepsiben vagy tortaformában egyenlő, lassú tűznél kisütjük s tetszés szerint szeletelve tálaljuk.

Vajkrém-torta. 18 deka cukrot 1 citrom héjával és levével, 6 tojás sárgájával habosra keverünk, 10 deka lisztet és a 6 tojás kemény habját egyszerre könnyen belekeverünk és a vajjal kikent tepsiben szép világosra sütjük, deszkára kiborítjuk. Töltelék: 2 evőkanál finomlisztet ¼ liter hideg tejjel simára elkeverünk, felforraltjuk, majd hideg vízbe állítva lehűtjük, hogy kérget ne kapjon. 12 deka vajat habosra elkeverünk, adunk hozzá 12 deka vaniliás cukrot, 2 tojás sárgáját, apránként a kihűlt pépet és egy kis pohár marasquino-likőrt. A tortaaport kettévágjuk, megtöltjük és bevonjuk a krémmel, tetejét és oldalát durvára törött grillázzsal behintjük.

Túróskecses. 5 deka friss vajat habosra eldörzsölünk, adunk bele 3 egész tojást, 20 deka friss tehéntúrót átpaszírozva, 4 evőkanál finomlisztet, kevés sót. A keveréket lisztetett deszkára öntjük s rövid, vastag tekercseket formálunk belőle, tőjásba és morzsába mártva forró zsírban kisütjük.

Hölgyeim!

Le a kötőtűvel

Itt a XX-ik század szenzációja, a szab. „Rapid” kézi kötökészülék. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet magának pullovert, blizt vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Áruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2., félemelet 3.

Befőzés

Zöldborsóeltevés. A borsót kifejtés után tisztá, kénezett, száraz borosüvegekbe rakjuk, légmentesen bedugaszoljuk, leszurkoljuk és pincébe homok közé fektetjük.

Ribizli cukorporral. Uborkásüvegbe teszünk egy sor porcukrot, arra kétujnyi szép, válogatott, tisztá ribizlit s így felváltva telerakjuk az üveget, egy óráig kötetlenül hagyjuk s azután hóllyaggal szorosan lekötjük. Egy edénybe hideg vizet töltünk és a ribizlivel telt üveget ruha közé állítjuk s jó tűz mellett félórát állítjuk, azután a tűzről le vesszük és hűlni hagyjuk. Ha teljesen kihűlt, kamrába helyezhetjük. Használat alkalmával

Órákig tudnék

még menni, pedig gyengélkedem. Persze Pyramidont vettem be.

Pyramidon
TABLETTA

a gyümölcs levét leszűrjük. A gyümölcsöt mártás készítésére és tészta töltésére használhatjuk éppen úgy, mint a nyers gyümölcsöt.

Cseresznye-meggyel befőtt. Egy kg cukorhoz 1½ kg cseresznyét és 1 kg meggyet veszünk, a cukrot megfelelő mennyiségű vízzel felforraltjuk, a lángtól elhúzzuk és nagyon lassú tűz mellett hagyjuk a gyümölcsöt átforrósodni, azután szűrőkanállal a gyümölcsöt kiszedjük és üvegekbe rakjuk. A szirpot újból felforraltjuk és forrón, vigyázva, a gyümölcsre öntjük. Készhányi szalicilt teszünk rá, bekötjük és elrakjuk.

É T R E N D

1941 MAJUS HÓ 11-TŐL MAJUS HÓ 20-IG

- VASÁRNAP.** Ebéd: zöldborsólevés, kirántott bányai, sült burgonya, öntött saláta, mákosrétes. Vacsora: szalámi, keménytojás, vajkenyér, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: karfiollevés, rizsfelfújt. Vacsora: szalonnás gombócok, kompót.
- KEDD.** Ebéd: tejesleves, petrezselymes, pirított máj, párolt burgonya, cékla, rásos tészta. Vacsora: gomba tojással, öntött saláta, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: húsleves, főtt hús, paradicsommártás, burgonyapüré, lekváros csodakifli. Vacsora: virslimártással, kompót.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: parafőzelék párolt ramsztek-feltéttel. Vacsora: vese-velő, petrezselymes burgonyával.
- PÉNTEK.** Ebéd: kalarábleves, túrósderelye. Vacsora: halászlé, vegyes sajt, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: spárgaleves, borjúlapocka egybesütve, salátafőzelék. Vacsora: bányapörkölt galuskával, vegyes kompót.
- VASÁRNAP.** Ebéd: ragulevés, csirkebecsinnalt zöldborsóval, egreslepeny. Vacsora: hideg töltött tojás spárgával, füstölt nyel, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: burgonyaleves, pácolt nyelv makarónival, kávéfelfújt. Vacsora: sonkás omlett, fejesaláta, sajt, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: tyúklevés májgaluskával, egresmártás, párolt rizskörítés, piskótatekercs. Vacsora: rakott burgonya túrjótőjással, fejesaláta, befőtt.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Kertkultúra

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapesti szőlő, kertészeti igazgatója

A tők és minden más kóbabok növény, dinnye, uborka is, egyéves magról vetve nem hoz jó termést. Azért a régi gazdaemberek pl. a tökmagot szedéskor zsebre rakják és egész télen ott hordják, hogy öregedjék és így nagyobb termőkészségét érjenek el.

A kóbabosok magja csiraképességét nyolc évig megtartja. Legjobb vetésre 4—5 éves magot használni.

A termékeltségnek valószínűleg a fiatal mag volt az oka.

A dinnyét az év századik napján szokták a nagytermelőket vetni. Ez április 10—11-nek felel meg. Vethető természetesen később is, különösen az uborka, amit még júliusban is vethetünk, apró ecetes uborkának.

Ha az uborkát és a dinnyét kikelés után a harmadik levél kifejlődésekor visszavágjuk, illetve a hajtás hegyét lecspjük, korábban készítjük termésre a töveket. Ugyanezt megismételhetjük a másodrendű hajtáson is, mert a rendes termést a harmadrendű hajtáson hozza.

A fejlődő számcóca (nem eper) tövek indából csak annyit hagyjunk meg, amennyi a szaporításhoz, vagy a telepítés megújításához szükséges. A felesleges indákat el kell távolítani, mert nagyon meggyengítik az anyanövényeket s így azok súlyt termést adnak. A számcócatelepítést ne tartuk meg tovább 3 évnél, mert azután már ugyancsak apró termést hoznak az öreg tövek. A legnagyobb és legszebb, de legkevesebbet termést az első évben kapjuk, a második évben több, de kisebb gyümölcsű termés fejlődik, míg a harmadik évben mennyiségben talán a legjobb, de még kisebb termést kapunk az előző évinél. A szaporításra meghagyott indák végén jelentkező kis növényeket ajánlatos kisfa- vagy drótkampók segítségével rögzíteni, hogy a gyökérfejlődés zavartalanul történhessen. A fejlődő másodrendű indákat el kell távolítani. A számcócaszaporítás legalkalmasabb ideje július—augusztus, de még szeptemberben is szaporítható.

Hajtására az indákat a termőhelyen besüllyesztett, 6 cm átmérőjű virágserepekbe erősítjük, ahol meggyökeresedvén, az anyanövényekről levágjuk és fejlődésük közben szükség szerint nagyobb cserepekbe átültetjük. Az így kezelt növények nem érik meg az átültetés okozta zavarokat. A tavasszal ültetett számcóca semmi, vagy csak igen kevés termést hoz.

A számcócatövek virágzásakor ajánlatos a növények közéiben a földet előzőleg megkapálva, frissen kaszált, rövid jüvel behinteni, hogy az eső és öntözés alkalmával a termés be ne fröcskölődjék, illetve a víz ne verhesse fel a földet a gyümölcsre, azonkívül a rothadás sem lép fel olyan könnyen.

A rózsáknál ügyeljünk, hogy a tavasszal mindig előtörő vad hajtásokat idejében eltávolítsuk, mert ezek fejlődése a nemes részek és így a virágzás rovására történik. A vad hajtások nemcsak közvetlen a törzsön vagy a tövekből, hanem igen sokszor a tőlől kisebb-nagyobb távolságban a földből törnek elő.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

KOLOZSVÁR. Egyenként hullanak le a reménysege szép virágos fájáról a kinyílt virágszirmok. Szeretné visszaagatni és gyönyörködni az egymás mellett nagy csokrokban csoportosuló virágszirmokban. De a természet törvénye hajlíthatatlanabb az ember akaratánál és kívánságánál is. Ugyanígy nem erőszakolhatja azt sem, hogy írjon, ha nem akar. Rajta a sor, hogy kimagyarazza hallgatását, illetve szűkszavú jelentkezéseit. Azt megkérdezheti, hogy levélét megkapta-e, de ennél egy szóval se többet. Ő tudni fogja, hogy mire céloz és ha levele kezébe került — hiszen az is feltehető, hogy nem jutott el hozzá —, nem hihetjük, hogy ne válszalna, tekintve, hogy nem jutalagos, hanem komoly, több évre visszanyúló udvarlással mintegy kihangsúlyozta további szándékát.

retívé elhatalmasodott, ahelyett, hogy megszabadítaná tőle gondolatát. A feleségnek és anyának a kötelességei boldog teljesítésében van a jutalma és az öröme. Nem elég elismerés az, hogy a férje nem talál soha kifogást és jól érzi magát otthonában? Adhat-e ennél szóval kifejezhetőbb jutalmat Önnek? A férj és feleség viszonya nem hasonlítható a munkaadó és alkalmazott viszonyához, hogy a főnök időnkénti elismerése lendületesebb teljesítményre ambicionálja. Erre a feleségnek nincs szüksége, mert közte és az ura között nincs ilyen megfizethető viszony. A feleség önmagának tartozik felelősséggel azért, mit asszonyi hivatásával vállalt és a saját megelégedése az ellenérték, amihez hasonlóval senki nem ajándékozhatja meg. Ez a túlzott érzékenység is bizonyítja idegességét. Jelentéktelen dolgokat erősen felnyagyt és erősen túlozza a legkisebb sürölődásokat. Hagyjuk figyelmen kívül a „sülyos” dolgokat és gondoljunk arra, hogyan nyugodhatna meg, mert ez a legfontosabb. Jól tenné, ha a nyár folyamán 4—5 hétre ki tudna kapcsolódni és lehetőleg egyedül elutazna levegyőltözésre, jól kipihenné magát, de csak úgy, ha megígéri, hogy teljesen nyugodtan él és testileg, lelkileg megerősödik. Ne húzódjék vissza az emberektől, járjon társaságba, keressen szeltem elfoglaltságot és szerezz meg magának a lelki békét, amit elveszített. Mindenőron vissza kell szerezzene, mert a boldogságot szerzi vele vissza. Aki nem tudja élvezni az élet apró örömeit, az nem talál rá a nagyokra sem. Szívzakadásig kell szeretni azt, aki drága a szívünknek, mert ez nekünk is egész világ. S aki nem tudja kicsorduló mély szívevel felfogni az öröm apró pillanatait, az olyan, mint a vak, aki előtt kincsek hevernek és félretaszítja, hogy meg ne botolják benne.

O. J. Köszönjük kedves levelét. Szeretettel olvastuk el verseit, amelyek tiszta, becsületes érzéseinek a bizonyágai, de nem költemények.

KÜLÖNLEGES SZÉPÍTŐSZEREK

SZEPLŐ ELLEN kifűnő megelőző szer a **VITACIT** napvédő-krém, zsíros archoz, tégely P. 4.—
száraz archoz, tégely P. 4.40

RANCOK, SZARKALABAK ELLEN legjobb a **VITACIT** ráncok, üveg P. 3.—

MITESSZEREK, TAG PÓRUSOK ELLEN ÉS PATTANÁSOK MEGELŐZÉSÉRE **VITACIT** arcpakolás, a tükéletes, gyors szépítőszer, 6 tasak P. 3.12
12 tasak P. 6.—

Előzetes pénzküldés vagy utánvét mellett szállítja

LORÁND KOSMETIKA Budapest, **Muscolini-tér 3**

„Aréapótlás Tanácsadó”-t vidékieknek ingyen küldünk.

Honka asszony. A versek vallomást tesznek az Ön költői lelkivilágáról. Forró hazafias érzése sugalmazta az egyiket. A másik bájos, gyermeklapba való, aktuális témájú versike, de a forma és kifejezés még nem kiforrott.

LETÖRT ÉLET. A betűk mögött ott van a lázadó lélek és elsiratja az életét és elsiratja ellilant fatalságot. Virágos tavaszra úgy vészett bele az időbe, mintha sejtelve sem lett volna róla. Csak most kap utána két kézzel, fellobbanó érzéssel, amikor a vágyai már el sem érhetik. Vannak némán szenvedők, akik szeretnek és adnak és adnak és adnak, nem kérnek, nem vágnak, csak szeretnek és abból élnek, azzal szépítik meg az életüket, a lelküket, hogy megmámorosodnak a saját mély érzésüktől. Ezek a gazdagok, a szívberek, akiknek a sóhajuk olyan, mint az örökké zengő hárfá hangja. Túlteng bennük ez az édes melegség és az élet maradéknál abból eldegélnék, hogy tudatosan felassák szívük legmélyéről érzéseiket s belefoglalják az emlékezés szinarany keretébe. Kissé késői az öntudatraébredése, látása, mert az ura szívéből is kiröppent a tavasz, ami különben sem dandó, hűsleges vendég. Hozzájárult még a betegség is, ez a fizikai szenvedés, ami elnyomta vigasztaló emlékeit, pedig emlék nélkül még a legegyszerűbb ember élete is arany svár és termékelten. Az Ön lelki deprimitáltsága még inkább hangulatragédia s annál veszedelmesebb, mert önmagát táplálja és mérhetetlen mé-

Négy gimnáziumot vagy polgárit végzett leányok életrevaló és nőtés nevelését biztosítja a

Ranolder Intézeti „Klára” R. K. Ipari Leányközepisko'a (háztartási neveléssel)

4 év. érettség, általános műveltség, divatipari vállalkozó- és vezetőképzés, családi életre nevelés. Német, angol v. olasz v. francia tényleges beszélőnyelvi, Naponként orkesztikai testnevelés és zuhanyfürdő. Bentlakó, félbentlakó és bejáró növendékek. Részletes tájékoztató: Budapest, IX., Vendei-utca 3/b. Tel.: 131—569.

L. Valéria. Levélben válaszoltunk. Továbbiakat megfelelő helyen közöljük.

Tanácsalán mama. Igaza van, nincs jöngök elvinni a fiataloktól a tavaszt, ezt a gyönyörű, soha vissza nem térő boldog időt, ahogyan Ön okosan s érző szívével érzi és gondolja. Ez a feltétlenül csak gyerekszereltem szórakoztatja a fiatalokat, aminek nincsen hátsó gondolata. Felügyelet mellett nincs más tennivaló, mint örülni a szemeik előtt kiviruló két fiatal szív boldogságának. Várni kell türelemmel, hogy mi lesz belőle, hova fejlődik. Nincs kizárva, hogy egymásban találják meg a házasság boldogságát, de ez még messzi van, addig ne hallgasson más tanácsára csak arra, amit anyai szíve diktál.

Kulcsár és Huppert a finom ruhák tisztítója

Több mint valószínű, hogy a kislányának sem közömbös a fiú személye, azért deríbebb a hangulata, s a fiú szintén erősebb érzellemmel vonzódik hozzá. Még akkor sem hiábavaló a barátkozásuk, ha nem fejlődnek ki közöttük az a komolyabb érzés, amely egy életre köti egymáshoz őket, mert ez a tavasz édes emlékeket és érzékeny szívűk felületére. Az ilyen első ártatlan szerelem sokszor kárpótolja az embert az élet kemény megpróbáltatásaiért is, amire meghatódottnak és a tisztaság hamvas ártatlanságával emlékezünk vissza, mint az első bérmlás felemelő könnyharmatos áhítatára. A napfény és a szerelem édestestvérek, a boldogságra teremtett ember lelke fényét sugározzák vissza reánk.

«Schachi», «Loránt E.», «Az idegen», «K. Éva» nem közölhetők.

HASZNÁLT ÉS ÚJ LEMEZ

Táskagramofon, lemezfelvevőkészülék, rádió, fotó vétel, csere

VIII. Rákóczi-út 9. T.: 14-35-48.

Kilencven esztendő nagy idő!... Tíz híján 100 év!... Ennyi idő óta lát el bennünket gondúzó füstölínivalóval a Dohányjövődék. Ez a csaknem évszázados tapasztalat kötelez is. Nagygyakorlatú dohánygyevészek és szakértők serege évtizedek óta igyekszik a legzamatosabb és legízletesebb dohányleveleket összehasználni, amíg végre sikerül megtalálni az igazit. Kóstolják meg a Nemzetközi Vásár helyszínén töltött vásári Memphis-cigarettáit. A dohány-eguenetika csodája!...

Kék-
ezüst-rózá,
nerev-
bolerák
olcsó áron

szdes szalonban
Mussolinil-
tér 3.
I. em.

RÁDIÓKRONIKA. Végtelenül hálásak vagyunk kitüntető bizalmáért s azért a fenntartás nélküli őszinte levélért, amelyből megismertük az Ön gondolkodását. Sajnos, egyoldalú a bírálata és elfogult, mert valaki olyanról lehet szó, aki nagyon közel áll Önhöz és ezért nem tud tárgyilagossá lenni. Az ilyen tragédiák oka talán abban keresendő, hogy a mai ember könnyen elfelejti, hogy hol találhat vitaszálást, ahe-lyett, hogy vitázik a vitathatatlanul. Mi-ből merítünk fegyverzettséget, öntuda-tot, biztonságot és nyugalmat, türelmet és békességet, ha nem a léleknek a Minden-hatával való kapcsolatából, akivel soha ellentét nem kerülhetünk. Aki meg-mertti lelkét a csendben és belenézi a ma-gasban szikrázó csillagokba, az elfelejt mindent, ami rossz az életben. Egy ilyen hangtalan beszélgetés után ki tudná ki-elemezni, mi minden van egyetlen könny-cseppben, ami kibuggyan ilyenkor a szem-nékből... A krónikást köszöntő szép szavakért sok-sok köszönet.

Ifj. K. Gy. A szép gondolatok mindig érdeklék az embereket, de a versnél nem-csak az érzés a fontos, hanem a tökéletes kifejezési forma is. Ebben Ön még gyöngé. **Különös.** Az elfogadott lapokért vissza-menőleg követelhetik az előfizetési díjat. Mjűtan személyesen nem tudta elintézni az előfizetés megszüntetését, mert az intéz-kedésre illetékesek nem voltak találhatók, ajánlott levélben jelentse be a lemondást és a rendelkezése ellenre küldött lapot ne fogadja el. A kezei között lévő nyugtát őrizze meg, amivel igazolja a fizetést.

MAJA. Jölesik az Ön meleg elismerése, mint szeretetre kész szívének kedves bi-zonyosága. Szeretnők hátáját megérdemelni. Az út, amelyet megmutatunk, munkával és gondokkal van kövezve, de aki nem retten vissza, az a munka örömeit és jutalmát, a megelégedést megtalálhatja rajta. Nem érezzük magunkat hivatottnak, hogy annak az életmódját bíráljuk, aki Önhöz a legközelebb áll. Ő viseli a következmé-nyekért a felelősséget. Akarni mindenki tud és a jót akarni sem nehezebb. Helye-szeljük, hogy dolgozni akar és elfoglalt-ságot keres. Ez részben ettereli a gondo-latát a családi kellemetlenségekről, más-részt pedig a komoly cél új tartalmat ad addig is, amíg asszonyi hivatalának ideje elérkezik. Vidám és jó munkát kívánunk.

Új költő. Nem sorozhatjuk verseit az el-fogadottak közé. Talán kapunk Öntől szebb és kiforrottabb verseket is.

FIATAL MENYASSZONY. Nem válaszol-hattunk a megjelölt időben, de reméljük, ez nem okozott zavart és akit olyan sze-retettel várt az ünnepre, megérkezett és mint legilletékesebb, már el is osztotta ag-godalma. Általában a férfiak nem jó le-véltrők, nincs türelmük hosszú leveleket írni, de a rövid válaszokból még nem le-het rosszra következtetni és nem is volna helyes kételkedéssel zavarni meg a várva-várt találkozás kiszámított ünnepnapjait. Egy kis aggodalom soha sem árt meg a szerelemnek, sőt megédi a lelket és még fogékonyabbá teszi. Szeretettel köszöntjük és kívánunk nagyon szép és boldog nya-rat, vidámot, gondolatot.

HAJDUSZOBOSZLÓI GYÓGYFÜRDŐ ma már európai hírv. Az ország egyik legol-csőbb és páratlan gyógyhatású fürdője. Páratlanul eredményes fürdő-, ivó- és be-lélegző-kurák. A fürdőt Hajdusoboszló 73 és 78-os sós, jódos, brómos, hidrokar-bonátos hévízei táplálják. 3000 liter forró víz percenként. Magyar- és német-nyelvű ismertetővel készséggel szolgál a fürdő Igazgatósága.

Festményeket

jól vehet

HOFFMANN FERENCNÉL

Budapest. IV., Károly-körút 28.
(Közp. Városháza.)

BIHAR. Verseik, de a költő hangját nem halljuk megszólalni. Szépszáva, komoly, érett formát kerestünk, színes tartalmat, sajnos csak átlag, fáradt és már ismert sorokra bukkantunk.

Itt a tavasz

gondoljunk arra, hogy a CITROM C-vitaminos kozmetikai készítmények a természetes szépség forrása.

CITROM kenőcs szelők ellen
CITROM zsíros kenőcs éjjelre

CITROM nedvűs crème nappalra, púder alá
CITROM olaj arciszíntásra
CITROM ráncaltató olaj
CITROM arcvíz, fényes, mitesszeres, zsíros arcbőr, pattanás ellen
CITROM púder minden színben nagy doboz
CITROM krémruza, színezése rózsaszírral
CITROM kölni

Egyéni arc- és fénykezelések. Hajszálritás. Vil-lanykezelés. Testarányítás. Megtanítjuk hölgyein-kezt készítményeink otthoni helyes alkalmazására.

SCHADEK ANTALNÉ

kozmetikai intézete.

Budapest, IV., Váci-utca 9. I. 3. Corso mozi-ház.

Vidéki szétküldés az összeg beklődése mellett, portóköltség P —70. Utánvételezve P 1.20.

Árvácska. Edes, zamatos kis versek, de nem mutatnak kiforrott tehetséget. Minden átélt emóció nagy hatással van fró-jukra, de még nem tudja tisztán vissza-adni érzéseit, élményeit. A hazafias és szerelmi költeményeinek egyaránt ugyan-ez a hibája. Mi örülnénk a legjobban, ha arról értesítettük volna, hogy elfogadtuk és közöljük verseit.

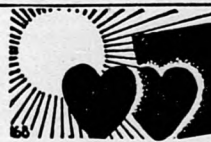
Női fájdalom,
fej és fogfájás
ellen

NEOKRATIN
fájdalom
csillapító
PATIKÁBAN P 150.00 ÉS 250.00

Tanulni akarok. Nincs akadályja annak, hogy beiratkozzék polg. iskolai tanárnő-képzőbe, eselleg Zöldkereszt védőőntan-folyamra, kertészeti, gazdasági iskolába. Ön döntse el, hogy mihez van kedve és hajlama.

O. JÓZSEF. Becsületes, nemesveretű gondo-latok lelkének tiszta hangulatát tükrözik. Tisztahitű és alázatos mondanivalóiban. Csak a kidolgozással, a formával van baj. Zökkenők jelzik a szavak egymásba kap-csolódását. A zenei ritmus nem fonódik egybe a szavak láncolatával.

Mi vár reám? Higye el: van olyan leány, nem is egy, aki az Ön helyében boldog és megelégedett tudna lenni. Hiszen igaz, úgy is lehet nézni az életet, ahogy Ön nézi: követelődzve, elégedetlenkedőn, aki-nek semmiben sem telik öröme, mert sze-gény. De vajjon igazán szegény-e az, aki egészséges, dolgozik, keres és a szósz-erinti nincstelenséget soha nem ismerté. Őszintén sajnáljuk, mert a mértéktelen nagyravagyás megfosztja az élet szépsége

A tavasz a szíveket fiatalítja meg!
NIVEA-CRÈME a bőrt!

Az összes szépséghibák megszüntetése. Modern szépségápolás. Biztos hatású szépipótlószerek. Vidékre postai szétküldés.

FÖLDESNÉ „JUNÓ” kozmetikai intézete

Budapest, IV., Károly király-út 24. Díjtalan tanácsadás, levél útján is!

felismerésétől és élvezetétől, amihez pedig nem pénz kell, hanem meleg szív és szeretet. Megszokottá vált számára a békés, nyugodt élet, amit nem csak a munkáján, hanem szülei gondoskodásán keresztül élvez. Ezek az élet legnagyobb értékei s ha előbb nem, de akkor Ön is rá fog eszmélni, ha valami megfosztja ettől a nyugodt életmódtól, hogy nem volt oka panaszra és mégis panaszodott. Reméljük, előbb felismeri önzését és közelebb engedi gondolatához a megelégedés teljes örömeit.

Egyedüli biztos hatása

„DÉVA” szőrtelenítő krém Kapható: «DÉVA» Surd, Somogy megye

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőipart. A «Rapid» kézi kötőkészülekről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végezhető el, mint a kötőtűkkel 10 nap alatt. A «Rapid» kézi kötőkészülékkel minden kötés-minta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyetlenesek, minden fonalra alkalmasak, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetőt küld: Áruforgalmi Kft., Budapest, IV., Sütő-utca 2.

Szépségápolásra Földes Margit -crème

Zöldkeresztes nővérek. A felvétel első feltétele: a gimnáziumi érettség. Bővebb felvilágosítás szerethető a M. kir. Országos Közegészségügyi Intézetnél: IX., Gyáli-út 4. Mártha. Nem is tudja, milyen irigylésre méltó ebben a ragyogó, fülig szerelmes, önmagát kínzó boldogtalan boldogságában. Miben adjunk tanácsot, amit minden diák ne tudna ezerszer jobban, mint mi, akik messze túl vagyunk már a rajongás varázslatán, a félszeg szótlanyságon, a gyáva merészsegeken és a szellemtelen szellemességeken. Ha mindannak, amit eddig cselekedtél, épp az ellenkezőjét fogja követni, rendes fiút faragunk magából. Először is: miért nem köszönt annak a bájos kislánynak, akivel a legtöbbet táncolt? Talán azt várta, hogy ő üdvözölje mély bókkal? Erre ugyan várhat, míg szép

Rheumatikus fájdalomknál,

idegfájdalomknál, fejfájásnál, izületi és tagfájdalomknál, valamint meghűléses betegségeknél, gyorsan és biztosan hatnak a Togat-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják a Togat-t, tehát Ön is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerértárban. P 1.60.

fehér szakállá nő. Valóssággal halmozta a hibákat. Miért nem mutatkozott be a mamának, amikor a kislány erre felhívta? És ha haza akarta kísélni, miért volt első a barát, aki talán várhatott volna, ha most úgy fájjalja az elmaradást? Oh, boldog kor, mennyi baj és mennyi titkolt bánat okozója vagy. És ha titkolja, ha nem panaszkodik, akkor is tud róla az egész világ és jóakaratián mosolyog baján és kínlódásán, amíg átjut a próbátüzön. Legyen nyugodt, mindannyian

átugrottunk, meg is égettük magunkat, amit azonban nem felejtünk el soha. Megkísérlelünk néha felidézni a legelső és legmerészebb produkciót, azt a salto mortálet, amikor az élet feldobott és megpörgött magunk körül, hogy csak úgy szédülünk le. Nem kerülül el maga sem, kedves kis barátom, ezt a nagyprodukciót, amelynek Ön lesz a szereplője és a közönsége is, mégis az egész mindenség a lábainál hever, vagy Ön terül el sebesülten előtte.

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdelési díja 1 pengő 50 fillér. Jelégés hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyitok: **Dorminé** (Dolákne), IV., Ferenciek-tere 7, II. 5. Telefon: 386-089.

Élsőrendű szabás ruhákat, kosztümöket legszebb kivitelben készítő divatszalon méltányos árték kész ruhákat vidékre is. Kovács Mihályné, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. emelet 35.

BRILLIÁNST. aranyat, fogaranyat ezüstöt, szőnyegét legdrágábban vesz Baross ékszerház, Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134-770.

Mimóza. Világhírű grafológusnő analizál írásból és fényképről. Állandó cím: Pécs, Szent Vincencia 50. Válaszlehet küldendő.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga. „Eli” szalon, Erzsébet-körút 46. szám.

Zongorák, pianinók előlegnélküli húspengős részletre 700 pengőtől legolcsóbban Fenyőné zongoratermben: Erzsébet-körút huszonhat. **Bérgongorák** csoda olcsón.

Középkor. volt postatisztviselőnő levelezne házasság céljából köztisztviselővel. Cim: S. I., Budapest, V., Gyöngyűz-utca 10. III. 1. Binét levelez.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sürgősen vennék. Telefon: 225-689, Zongoraterem.

Budapestre érkeznek „Úri otthon” méltányosan. Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke kávéház (Telefon: 22-55-55).

Rövid, fekete gyakorlózongora háromszáz, kintőné külföldi, jókarban hatszáz. Zongorák, pianinók feltűnő olcsón, legcsekélyebb részletre: **Rákóczi-út ötven,** zongoraterem.

Szabás-varrás, oktatás, szabásminták készítése női és gyermekruha-szalonban; VI., Bulyovszky-u. 27.

Balatonzamárdiban nyaralásra májustól kiadó emeletes, kerítés villában 3 szoba, konyha, élekkamra, veranda, balkonos lakás. Az emeleti részen két szoba különválasztható. Vízhez közel. Bővebb felvilágosítást ad: Bogárdy Antalné, Budapest, X., Simor-utca 13. I. 75. Telefon: 426-612.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőtől megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. emelet 10.

Zongorahangolás, javítás, harmoniumkészítés, javítás legutányosabban: Szieber, Budapest, II., Török-utca 6.

Határmenti, jóforgalmu városban csemegekerekedés átadó. Leveleket „Gömrő m.” jelígre a kiadóba kérek.

Német anyanyelvű kisasszony gyermekek mellé ajánlkozik. Vidékre is megy. Levegőszében birtokos családnál szeretne elhelyezkedni. Cim: Weber Irén, Egyek, Szőlősor 1084.

Sulyos családi és anyagi helyzetem miatt szeretnék elhelyezkedni polgárista leánykammal. Háztartási, irodai munkát is vállalunk. Kéry Sándorné, Felsőőr, Zala m.

Érdeklő Önt a grafológia? Írásból meglepően pontos választ küld Molnár, Budapest, József-u. 45. 2 pengő díjért.

Németül 28 éves, rk. jóképző forgalmi tiszt. Urizsalád szép, házias, egészséges, fiatal, vagyonos leányknak fényképes levélét „Székely” jelígre a kiadóba kérem.

Üriember egészséges egyéves fiacskáját és hároméves kislányát megfelelő díjazással intelligens, finom ereszű, magános nőre bízta nevelés céljából. Ajánlatot „Krisztusi szeretet” jelígre a kiadóhatalba kér.

Gyermekszertető, intelligens úrileány elmenne gyermekek mellé. Leveleket „Vidékét kedvelő” jelígre a kiadóba kérek.

Ezüst- és kékróka bolerók nagy választékban! Bundák szűcsmesternél. Kókay Endre, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

Párizsban évekig Drecol-cégnél vezető állásban volt szabás tyúnyoson készítő nő ruhákat, kosztümöket. Hölíngjer, Kecskeméti-u. 4.

Hibás bundáját megjavítja, átalakítja, rendelésre újat készít megbízhatóan Irimási szűcsmester, IV. Váci-utca 21. I. em. 9-a.

Szoborkép festést speciális módszerrel tanítók óránként 5 pengőért. Ugyanott szoborképek vásárolhatók. Balla, Rákospalota, Bethlen-u. 45.

Nyári elhelyezkedést keresek bármilyen koru gyermekek mellé. Német, francia tiszalagsát és korrepetálást vállalok. Leveleket „Gyermekbarát” jelígre a kiadóba kérek.

Nyári elhelyezkedést keres fiatal, németül beszélő érettségizet tanító. „Lehetőleg hegyvidéken” jelígre kerek levelet a kiadóba.

Pusztán lakó fiatal úrileány larsadalmi élet hányában ezton szeretne megismerkedni, illetve egyelőre csak levelezni, kimondottan korrekt, komoly fiatalemberrel, szigorúan a józólés és szigorú erkölcs határain belül. Leveleket „Kifogástalan” jelígre kiadóba kérek.

Gyermekszertető, 16 éves, intelligens árva leány ajánlkozik egy, vagy két gyermek mellé, háztartásban is segítkezne. Pusztára is szivesen megy. Cim: Vigh Juliánna, Szeghalom, Koplalókert.

A német nyelv elsajátítására f. év június 1-től szeptember 1-ig cserébe adnám 15 éves hugomat németnyelvű családba, gyermek helyett. Füg-gyermek sem akadály. Hűgóm szőgőadó, jómagasviselet, aki a háztartásban is ügyesen segítkezik. Jól zongorázik, táncol és sportol. Leveleket „Jó ellátás” jelígre kiadóba kérek.

Levelezne szőrakozás céljából németül vagy magyarul független, jó állásu, szépnek elismert úri-leány, komoly, korrekt úriemberrel. Leveleket „Márta” jelígre kiadóba kérek.

Finomlelkű, szolid úriember ismeretségét szeretném házasság céljából. Leveleket „Ideális alapot” jelígre kiadóba kérek.

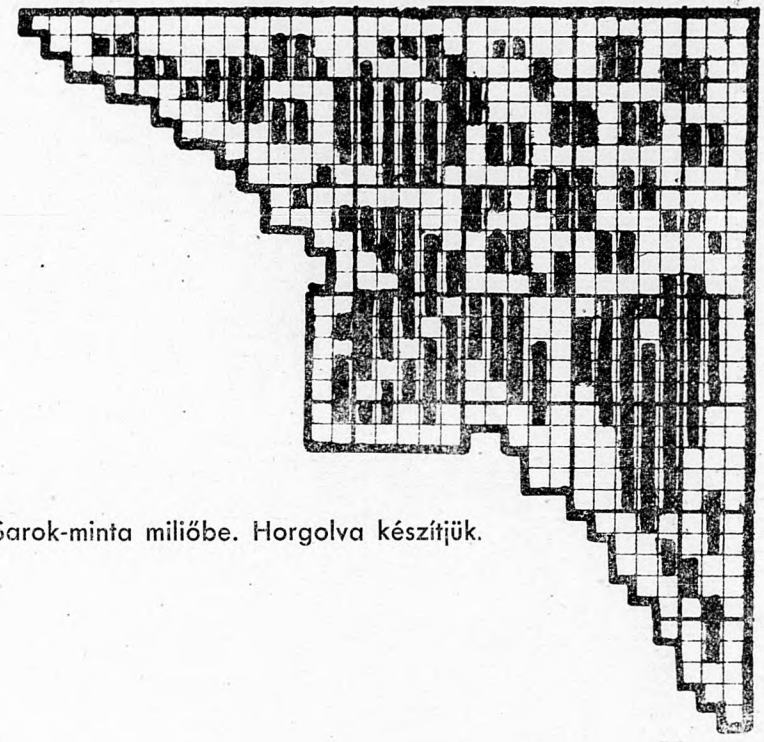
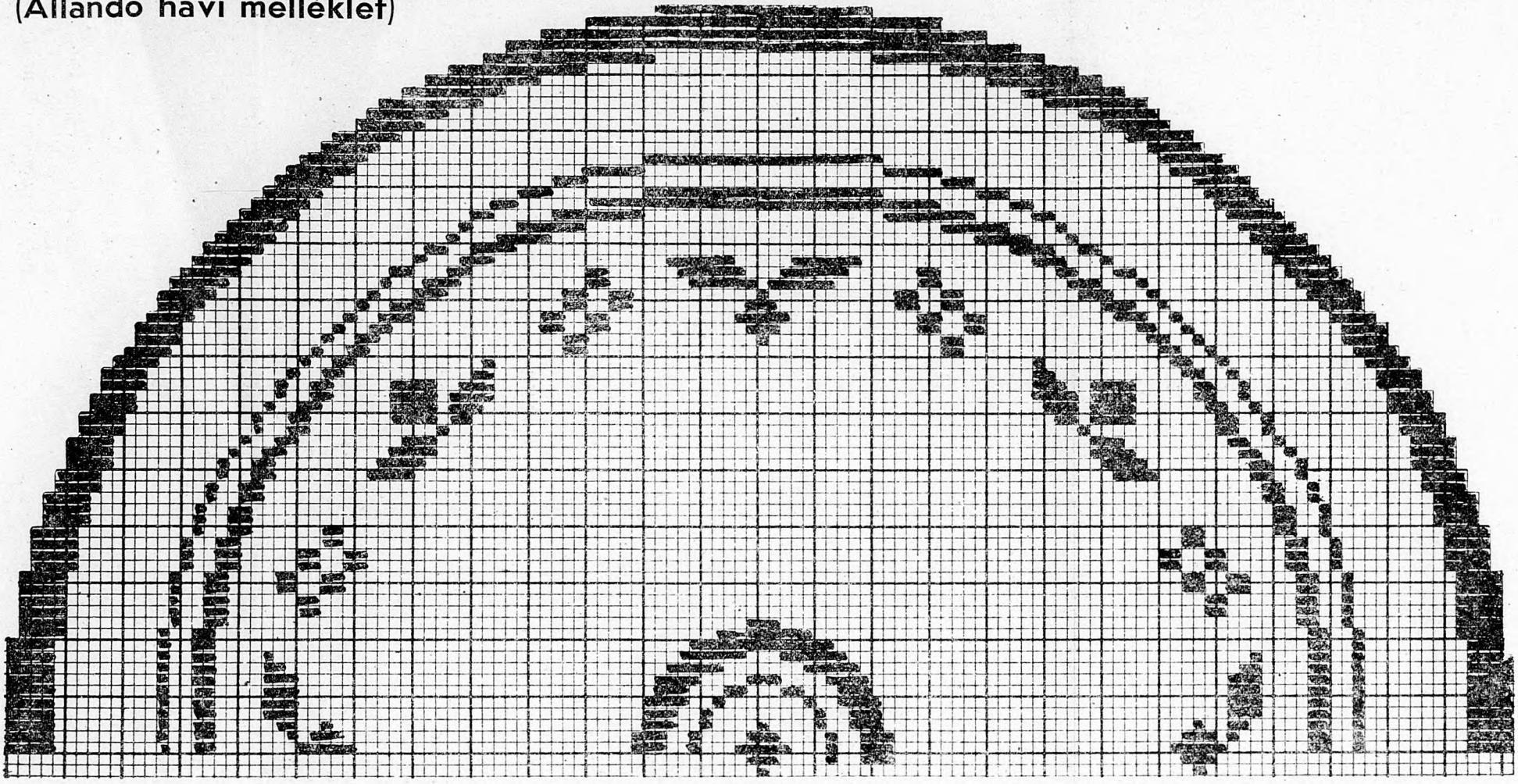
Nehéz viszonyaim miatt örökbeadnám 16 hónapos és 4 hónapos fű gyermekeimet. Mindkettő egészséges, szépen fejlődött, a kicsi mesterségesen táplált, de ennek ellenére is jól fejlett, szép gyermek. Nagyon hálás volnék, ha őket olyan család fogadná örökbe, akik szeretik a gyermekeket és ellátásuk, felnevelésük nem ütözne anyagi akadályba. Érdeklődők szives levelet „Két kis fű” jelígre kiadóba kérem.

Balatonújhelyen villa nyaralásra egész szezonra kiadó özevgy uriaszónynál. Négy szoba, veranda, melléképületek, vízvezeték. Érdeklődni lehet: Kitterné, Balatonújhely, István-út 10.

Felölös szerkesztő és kiadó: Papp Jenő. Kéziratokat, klliséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R-T. Budapest, V., Vilmos császár-út 34. sz. 5211-41. Feloölös: vítez Bánó Lehel igazgató.

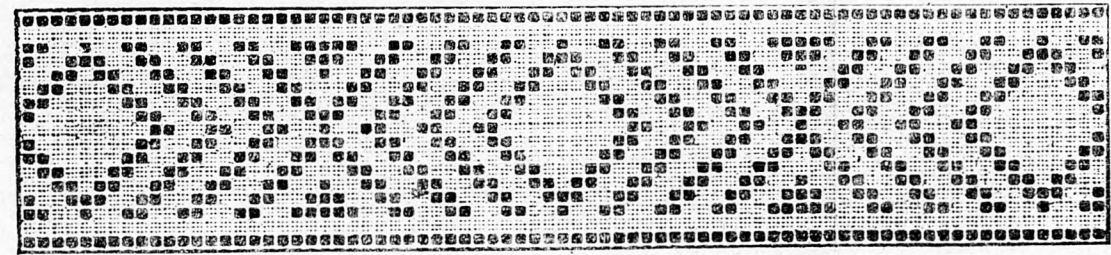
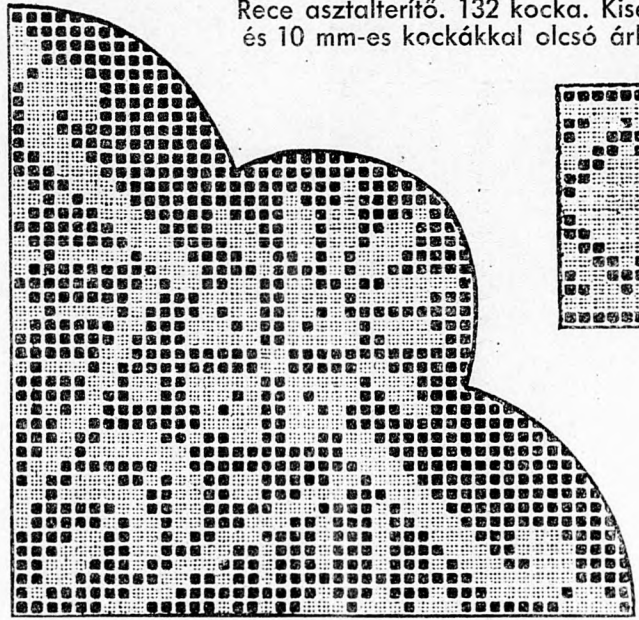
A Magyar Nők Lapja 1941. évi május havi kézimunkamelléklete

(Állandó havi melléklet)

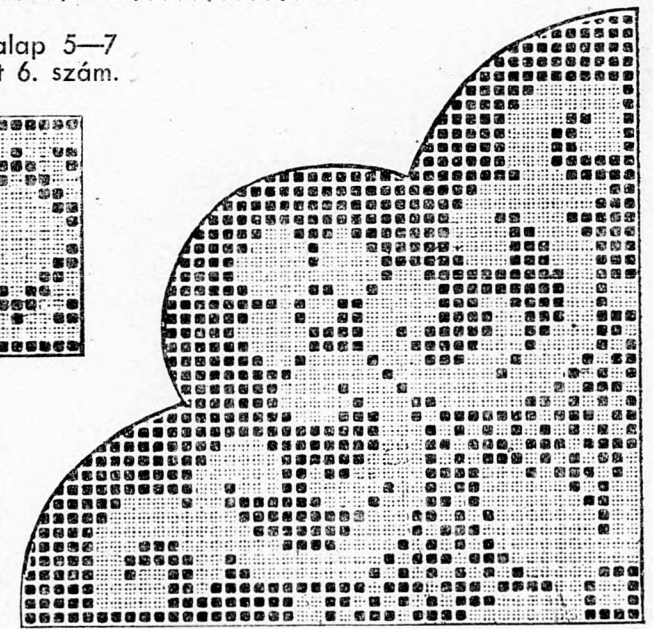
Sarok-minta miliőbe. Horgolva készítjük.

Rece asztalterítő. 132 kocka. Kisebb és nagyobb méretben készíthetjük, az asztal mérete szerint. Rece alap 5—7 és 10 mm-es kockákkal olcsó árban megrendelhető a MUL Kézimunkaboltjában. Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám.

Betét függöny vagy terítő díszítésére. Horgolással készítjük.

Függönyök, fonalak és kézimunka-
anyagok legolcsóbb beszerzési helye
a MUL Kézimunkaboltja, Budapest
VI., Teréz-körút 6. Tel: 22-86-09

Vitrin-terítőcske. Vékony cernából készíthetjük horgolással vagy recével.

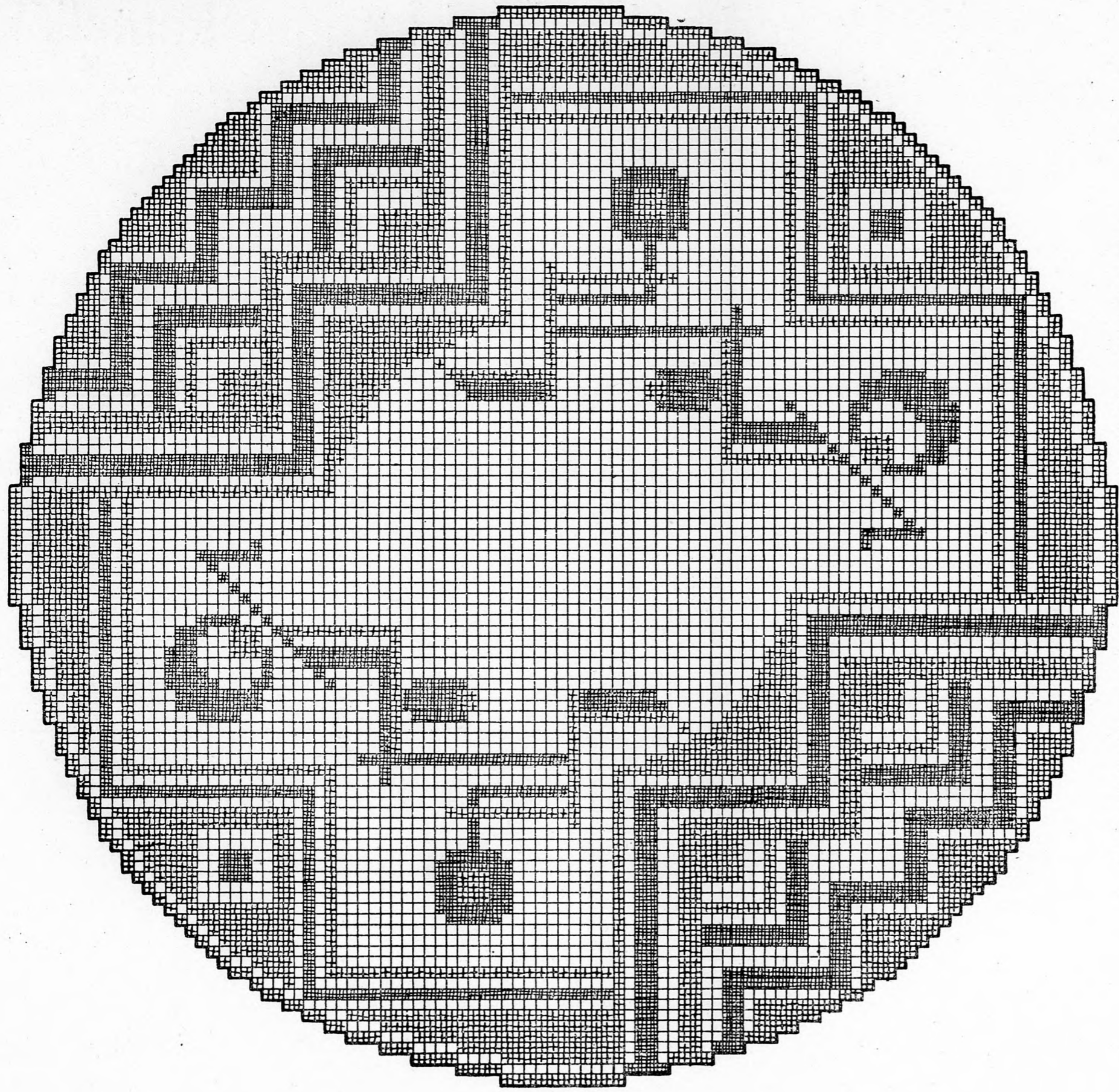

Hímzett monogram.

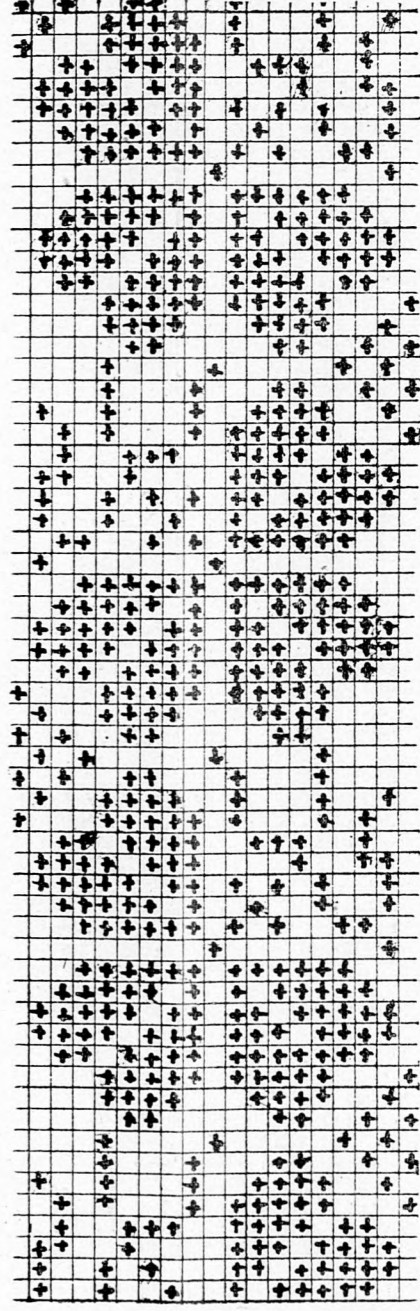
Vitrin-terítőcske 100-as cernából horgolva.

A Magyar Nők Lapja 1941. évi május havi kézimunkamelléklete

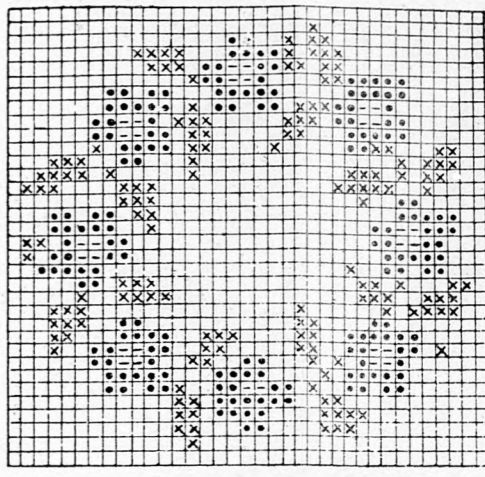
(Állandó havi melléklet)

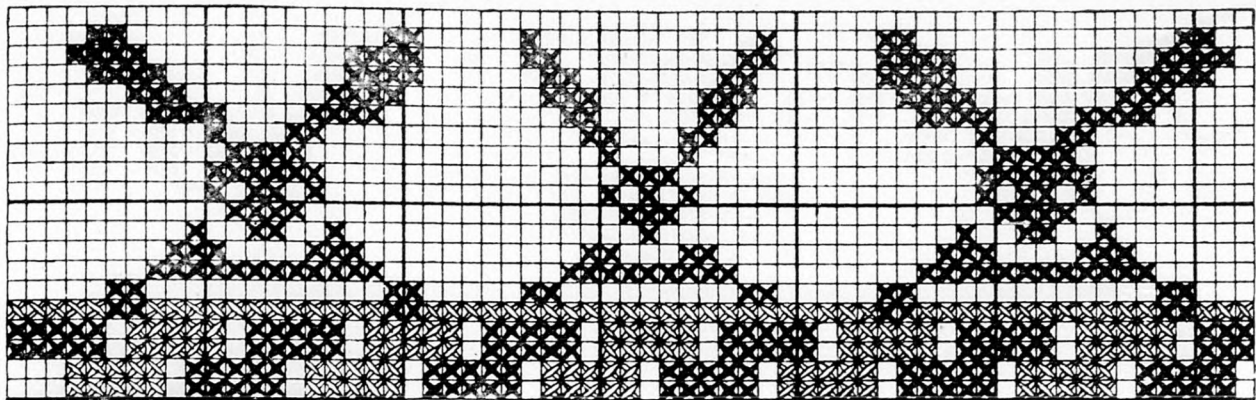
Rece-terítő, 100x100 kocka, 10 mm-es kockákkal készíve 100x100 cm nagyságú lesz. Alapanyag fehér vagy ekrű színben 6.— pengő. Kisebb asztalra kisebb kockákkal készíthjük.

Keresztöltéses minta terítő és függöny díszítésére.

Keresztöltéses minta kisleány-ruha díszítésére. A leveleket halvány zöldre, a virágokat rózsaszínnel varrjuk.

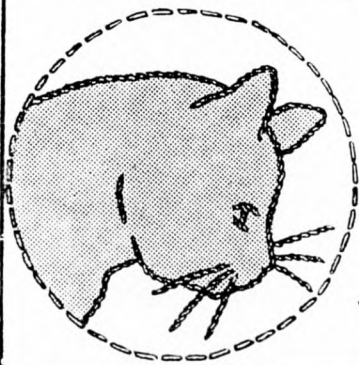

Keresztöltéses minta az alatti gyermekruhácskákhoz

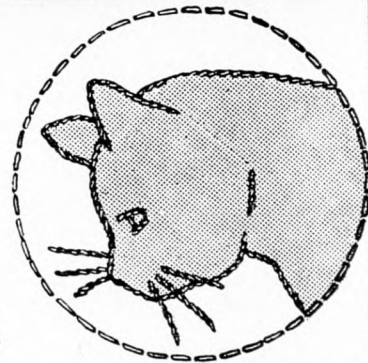
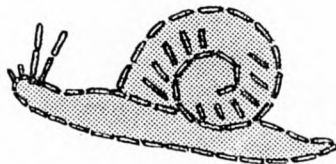
Lapunk barátainak, akik egy félévre előfizetőt szereznek, nagy doboz finom púder-ajándékkal kedveskedik a Magyar Nők Lapja kiadóhivatala

A MUL Kézimunkaboltja, Budapest, VI., Teréz körút 6. szám szeretettel várja e lap kedves előfizetőit. Gyermekjátékosztályon nagy választék van

Eredeti nagyságú és lemásolható minta fenti gyermekruhácskák díszítésére. Beszerezhetők a MUL Kézimunkaboltjában

MAGYAR NŐK LAPJA

Hímzett tüllsztó, vékony csipkeshövetből készült szárnyakkal és drapériával. A tüllsztó 150×250 cm méretben előrajzolva fodor-anyaggal együtt P 18.80. Hímzéséhez színes gyöngyfonál, kis motring 38 fillér. A szárnyas függöny anyaga 250 cm, szélességben métere P 16.50—18.50. Kapható a MUL Kézimunkaboltjában.